

Evangelia după Matei

Capitolul 20

20:1-16 – Pilda gospodarului milos

Pilda ilustrează afirmația din 19:30. Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar. Deci la fel ca în Pilda împăratului milostiv, trebuie să urmărim pe gospodar. El este personajul principal, și privind la inima sa vom înțelege tainele Împărăției. La fel ca în cap.18, trebuie să schimbăm și titlul pus de Cornilescu. Nu este vorba deci de pilda lucrătorilor viei, ci de pilda gospodarului milos. Gospodarul avea o vie. Dis-de-dimineață a ieșit să își tocmească lucrători în vie. Fiind un bun gospodar, harnic și priceput care s-a sculat dis-de-dimineață pentru a-și tocmi lucrători la vie, ne putem gândi că a tocmit de la început câți lucrători avea nevoie pentru acea zi. Și s-a tocmit cu ei pentru un dinar ca plată pentru acea zi de lucru, ceea ce era o plată bună. Lucrătorii au acceptat înțelegerea. Nimeni nu i-a forțat să accepte târgul. Îl puteau refuza. Dar ei au acceptat plata: un dinar pe zi. Până în acest moment al pildei, nimic neobișnuit.

Neobișnuitul apare din v.3. Gospodarul iese în piață pe la ceasul al 3-lea, ceasul al 6-lea, ceasul al 9-lea și ceasul al 11-lea. De ce tot iese gospodarul în piață? Oare are atât de mult de lucru în vie încât nu-i ajung lucrătorii de dimineață? Oare are o treabă urgentă de finalizat și are nevoie disperată în acea zi de cât mai mulți oameni? Modul în care continuă pilda ne arată că nu. Căci dacă gospodarul era preocupat de câștig și avea nevoie disperată de profit, atunci nu i-ar fi plătit și pe ceilalți lucrători întârziați tot cu un leu. I-ar fi putut plăti cu mai puțin și ei nu s-ar fi supărat. Dinarul era plata obișnuită pentru O ZI de lucru. Toți știau lucrul acesta. De asemenea, cei care nu aveau de lucru, nu aveau de lucru pentru că nu-i angajase nimeni altcineva. Deci nimeni nu ar fi putut să aibă pretenție să primească tot un dinar. Ba cred că a fost o surpriză neașteptată că au primit un dinar. Gospodarul nu le-a spus de la început cât vor primi, ci le-a spus doar: ***vă voi da ce va fi cu dreptul.*** Dacă celor de dimineață le-a spus plata dinainte, celorlalți nu. Cu cei de dimineață s-a tocmit. Dar cu ceilalți nu. Și aceștia nu au avut pretenția să stabilească un preț de plată de la început. Oricum aveau nevoie de lucru și nimeni nu-i dorea. Nu erau în poziția de negociere. Așa că au mers pe mâna gospodarului. S-au dus să lucreze ***fără să știe cu cât vor fi plătiți.*** Au avut încredere în gospodar sau nu au avut de ales? Oricum nu aveau ce pierde. Mai ales cei din ultimul ceas. Deci, revenind la gospodar, el nu ieșea mereu în piață pentru că avea nevoie disperată de oameni pentru a scoate un anume profit. Gospodarul era bogat și nu avea nicio presiune financiară. Nu urmărea cine știe ce profit din vie. Via trebuia lucrată. Așa se cădea. Via trebuia să își împlinească menirea și să facă rod. Atunci de ce tot ieșea în piață?

Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, vom analiza profilul celor pe care-i găsea în piață. Unde erau aceștia dis-de-dimineață? De ce pe nu i-a tocmit nimeni? Era sezonul muncilor agricole și era nevoie de zilieri. Cererea exista. Pe ei de ce nu-i tocmise nimeni? Cei care se aflau în piață la ceasul al 3-lea unde se aflau dis-de-dimineață? Dar cei care erau în piață pe la ceasul al 6-lea, unde erau la ceasul al 3-lea? Dar cei care erau în piață la ceasul al 9-lea, unde erau la

ceasul al 6-lea? Și cei care erau la ceasul al 11-lea, unde erau la ceasul al 9-lea? Nu e greu să ne dăm seama că acești oameni nu erau oamenii pe care ți i-ai fi dorit să lucreze în via ta. Erau oamenii delăsători, leneși, nepricepuți, chiar iresponsabili, pe care nu-i tocmea nimeni. Deci avem două categorii de muncitorii. În prima categorie (cei dis-de-dimineată) intră cei harnici, responsabili, pricepuți. În a doua categorie intră cei leneși, inactivi, mai puțin pricepuți. Gospodarul pare a fi foarte preocupat de această a doua categorie. Primii (cei dis-de-dimineată) sunt suficienți pentru lucrarea viei. Ceilalți sunt în plus și mai nepricepuți, și nu-i vor aduce un profit în plus. Ba după modul în care i-a plătit mai mult i-au adus pagubă decât profit. Gospodarul nu neglijează via. Și ea este importantă. Cei de dimineată o vor lucra cum trebuie. Dar gospodarul nu este interesat doar de vie. El este interesat și de cei marginalizați, mai nepricepuți, de cei netocmiți de nimeni. Poate unii nu erau tocmiți pentru că erau mai nepricepuți, poate proveneau dintr-o categorie socială discriminată. Cine știe? Oricum, el nu-i angajează de dragul viei, ci de dragul lor. El vrea să le facă un bine. Dar în ce constă binele? Dacă erau săraci și voia să îi ajute, putea să le dea un dinar fără a-i mai chema la lucru. Mai ales pe cei din ultimul ceas. Dar el îi cheamă la lucru. Urmărește deci altceva decât darea unui ajutor material. El urmărește să le dea o lecție, să îi învețe ceva. Dar ce anume? Nu le spune cu cât are de gând să îi plătească. Probabil el știa de la început cu cât îi va plăti. Dar nu le spune. Îi lasă să creadă că vor primi puțin, în funcție de cât au lucrat. Astfel, cei care au venit în ceasul al 11-lea nu se așteptau să primească cine știe ce. Dar totuși au venit! Conta așa de mult acel puțin pe care aveau să îl câștige? Poate că da. Sau poate că au fost bucuroși că în sfârșit cineva i-a chemat să lucreze. Sau poate a contat modul în care i-a chemat gospodarul.

Dar la final aceștia au parte de o surpriză. Gospodarul face plata într-un mod cu totul atipic, surprinzător. În primul rând, ne șochează ordinea în care îi plătește: *cheamă pe lucrători și dă-le plata începând de la cei de pe urmă până la cei dintâi*. Nu se cădea să facă exact invers? De ce începe cu cei de pe urmă? Apoi, el le dă la TOȚI aceeași plată: un dinar. Înseamnă clar o pagubă în defavoarea sa, și într-adevăr este DESCURAJANT pentru cei harnici care s-au sculat dis-de- dimineată și au venit să își caute de lucru. Și un element foarte important: gospodarul nu le cere oamenilor veniți mai târziu să nu spună celorlalți suma cu care au fost plătiți. Salariul nu este confidențial. Gospodarul nu se teme că cei dintâi vor afla cu cât au fost plătiți cei de pe urmă. Ba parcă urmărește ca aceștia să afle suma. Poate și din acest motiv el a început plata cu cei de pe urmă, și anume: ca cei dintâi să afle că i-a plătit pe cei din urmă la fel ca și pe ei. Din punct de vedere al unei afaceri, gospodarul face greșeli fundamentale. El face pagubă plătiind prea mult pe cei mai de pe urmă. Putea nici să nu-i angajeze. De fapt, prin simpla lor angajare profitul este afectat. Cei de dimineată erau suficienți. Dar dacă i-a angajat totuși măcar să îi plătească după timpul lucrat și după capacitățile lor reale? Nu, ci el îi plătește ca pe primii! Să spunem că vrea să le facă un BINE. Înțelegem acest lucru. Dar măcar să îi plătească pe ascuns. Să îi cheme la urmă și să le ceară să nu spună celorlalți cu cât au fost plătiți. În mod cert vor fi descurajați. Ce motivație vor mai avea ei să vină în piață dis-de-dimineată? Oare nu vor alege să vină ca ceilalți mai târziu, știind că oricum vor fi plătiți la fel de mult? Și nu va fi afectată astfel lucrarea viei și câștigul adus de aceasta? Ce fel de gospodar este acesta care încurajează în cele

din urmă lenea și descurajează hărnicia? În cele din urmă, și cei din ceasul al 11-lea, aflând că au fost plătiți cu un dinar ca și ceilalți, nu vor fi încurajați ca și a doua zi să trândăvească până la ora 11? Dacă gospodarul a vrut să le facă un bine, să îi învețe ceva, să îi motiveze să muncească, oare a procedat cum trebuia? Am întrezărit faptul că acest gospodar nu este axat pe profitul viei sale. El este preocupat de oameni. El i-a angajat pe cei de pe urmă, nu pentru că avea disperată nevoie de ei în vie, ci de dragul lor, pentru a le face un bine, pentru a le da, dându-le de lucru. Binele nu este dinarul, căci acesta îl putea da lor fără să îi cheme în vie. ***Marele bine este că le-a dat de lucru și că i-a primit în via sa!*** Dar nu-și dorea să vină și a doua zi și oare nu-și dorea să vină și ei dis- de-dimineată? Întrezărim că el este preocupat de recuperarea lor, de a le da o șansă, de a-i elibera din STAT și de a face din ei oameni activi și harnici. Atunci nu ar fi fost mai înțelept să le dea mai puțin de un dinar? De ce tot un dinar? Această pildă a fost rostită unor evrei. Evreii, știm cu toții, sunt renumiți de la Iacov încolo că sunt foarte buni afaceriști și că țin la bani și la profit. Oare cum a reacționat un evreu adevărat când a auzit pilda? Petru, ca un evreu adevărat, era și el orientat spre profit, spre câștig: *Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat; ce răsplată vom câpăta?* Cred că ucenicii și ceilalți evrei care au auzit pilda au fost foarte intrigați de Pilda gospodarului milostiv. Cred că l-au considerat un nebun și au dat dreptate celor veniți dis-de-dimineată. Pilda este rostită înadins de Mântuitorul ca să șocheze, ca să intrige. Doar astfel putea El să provoace tiparele firești de gândire a ucenicilor. Ucenicii încercau să intre în Împărăție și să înțeleagă Împărăția cu tipare de gândire firești. Pilda este menită tocmai să intrige. Unde întâlnești un astfel de gospodar? Pilda nu este dată pentru a fi un model de bună practică în afaceri, ci tocmai să ilustreze că, în Împărăție lucrurile stau altfel decât într-o afacere. Petru a abordat în 19:27 Împărăția cu o gândire de tip afacerist: mie ce îmi iese din asta? Prin Pildă, Mântuitorul le arată că Împărăția nu poate fi înțeleasă și abordată cu o astfel de gândire. Împărăția nu este o Mare afacere cu mulți afaceriști. Ea este guvernată de alte legi. Ea nu poate fi înțeleasă cu o gândire firească. Ea este guvernată de legile harului care sunt străine acestei lumi.

Revenim la gospodar. El nu este interesat în primul rând de vie, ci de oameni. El este orientat spre oameni. El este bun și milos. El acordă o atenție deosebită celor mai marginalizați, celor mai nepricepuți, celor mai bolnavi dintre oameni. El știe că OMUL a fost creat să fie activ, ***să lucreze grădina***. Lenea, inactivitatea este dezonorantă pentru un fiu al lui Adam. Binele acelor oameni nu constă deci în dinarul primit, ci în faptul că devin activi, că devin productivi, că sunt primiți să lucreze în vie. Și probabil gospodarul vrea să îi încurajeze să lucreze. Și de aceea, le dă mai mult decât ar fi meritat. Faptul că i-a primit să lucreze era deja o recompensă. Căci nimeni nu-i primea. Ei își doreau poate să lucreze. Poate nu lenea era marea problemă, ci că nimeni nu îi primea. Poate nu se pricepeau așa bine și nu erau foarte productivi. Poate de aceea nu au venit dimineată în piață. Oricum nu se așteptau să fie primiți de cineva la lucru. Dar acum cineva i-a primit. Era și aceasta o răsplată. Dar iată că îi și plătește, dar nu oricum. Îi plătește mult mai mult decât meritau. Cu cât meritau mai puțin (cei din ultimul ceas) cu atât primeau mai mult! Cu cât au lucrat mai puțin, cu atât li s-a dat mai mare atenție, căci au fost plătiți primii. Gospodarul îi surprinde cu generozitatea sa. Gospodarul vrea să îi încurajeze să lucreze. El știe că ei nu sunt așa deprinși cu munca și că în momentul acela au nevoie de o încurajare mai mare

decât ceilalți. Și cu cât boala lor este mai adâncă (inactivitatea), sau cu cât speranța lor că cineva îi va angaja este mai mică, cu atât nevoia de încurajare este mai mare. Gospodarul pricepe lucrul acesta. El se pricepe la oameni. El nu se teme că prin generozitatea sa îi va pierde de tot, îi va motiva să devină și mai inactivi. Nu se teme că le va întări boala inactivității. El nu recompensează lenea. Căci a plătit DOAR pe cei care au venit la lucru. El se așteaptă ca prin încurajarea dată de generozitatea sa, aceștia din urmă vor veni mâine în piață dis-de-dimineață. El vrea să îi învețe să lucreze via de dragul viei și al relației cu gospodarul și nu de dragul DINARULUI! El este preocupat de RELAȚII, de vindecarea semenilor și nu de dinari. Acest lucru vrea să îi învețe și pe cei bolnavi. Via nu se lucrează pentru bani. Via se lucrează pentru că se cade să fie lucrată, pentru că OMULUI îi șade bine să lucreze via, și pentru că este o mare onoare să lucreze via unui asemenea Gospodar atât de deosebit. Iată ce vrea gospodarul să îi învețe. Boala nu este doar inactivitatea. Boala vizează lucruri mai adânci, care țin de motivație. Tratatamentul pentru o asemenea boală nu este să îi plătească mai puțin pentru ca a doua zi ei să vină dis-de-dimineață ca să câștige mai mult. Dacă ei veneau a doua zi dis-de-dimineață pentru a câștiga mai mult, ei nu erau vindecați. Nu acest lucru își dorea gospodarul. Dar ce își dorea gospodarul? Gospodarul își dorea ca ei să vină a doua zi dis-de-dimineață și să lucreze via, de dragul viei, de dragul gospodarului, și din pricina frumosului de a fi activ. Atunci ar fi fost ei cu adevărat vindecați!

Dar cei care au venit dis-de-dimineață în vie și pe care i-am lăudat până acum, oare ei erau vindecați? Oare nu erau de fapt și ei bolnavi? Observăm că ei se revoltă împotriva gospodarului. Se simt nedreptățiți. La prima vedere pe bună dreptate. Dar doar la prima vedere. Căci gospodarul nu le greșise cu nimic. Nu îi înșelase cu nimic. Se tocmise cu ei cu câte un dinar. Și și-a respectat promisiunea. Iar celorlalți le-a dat cumva din buzunarul altora? Nu le-a dat din propriul buzunar și spre paguba lui? Nu i-a plătit din profitul viei sau al firmei, ci din propriul său buzunar. A făcut-o pentru că este bun, milos, generos și a considerat profitabilă această pagubă, risipă, de dragul vindecării și recuperării celor neprimiți de nimeni la lucru. Ochiul lor era rău. De fapt și ei erau bolnavi. Ei veniseră dis-de-dimineață la muncă. Dar veniseră pentru câștig. Nu lucrul în sine, nu lucrarea viei, nu relația cu gospodarul îi motiva. Ci doar câștigul. Reacția lor de la final scoate bine la iveală lucrul acesta. Ei nu erau interesați de relația cu gospodarul, și nu erau impresionați de inima lui, de bunătatea sa, de generozitatea sa. Ei nu s-au bucurat că cei ce nu munciau, cei mai amărâți au venit în sfârșit la lucru, și i-a primit cineva. Ei erau străini de toate acestea. Ei înșiși erau bolnavi. Și erau chiar mai bolnavi ca ceilalți. Căci cei care au venit, de exemplu la ora 3 la lucru, nu s-au supărat că cei care au venit la ora 11 au primit tot un dinar. De ce nu au cântit și ei împotriva gospodarului? De ce nu s-au aliat cu cei ce veniseră dis-de-dimineață? Pentru că ei au înțeles inima gospodarului, și că li s-a făcut un mare har că au fost primiți la lucru. Nu gospodarul avea nevoie de el, ci ei de gospodar. Gospodarul se putea lipsi de ei, și de vie. El era suficient de bogat. El nu căuta profit, câștig. El a vrut pur și simplu să dea de lucru la oameni. El nu avea nevoie nici de cei veniți dis-de-dimineață. Aceștia aveau nevoie de el. Cei câștigați din această afacere ciudată erau în primul rând muncitorii și nu angajatorul. Câștigul gospodarului era bucuria că acei oameni au de lucru,

că poate face un bine, că poate dăruia din ceea ce are. Cei de dimineață erau bolnavi și ei. Și erau mai bolnavi decât ceilalți. La fel cum în pilda fiului risipitor (care este de fapt pilda tatălui milostiv!!!!), fiul din casă era de fapt mai bolnav și mai plecat de acasă decât cel risipitor, așa este și aici. Cei care păreau mai sănătoși, cei de dimineață sunt de fapt cei mai bolnavi. Și gospodarul urmărește vindecarea atât a celor mai de pe urmă, dar și a celor veniți întâi. De aceea, vrea ca ei să fie plătiți mai pe urmă, și să știe că cei dinaintea lor au fost plătiți tot cu un dinar. El vrea să îi provoace, să îi vindece, să scoată la iveală boala lor, și apoi să îi expună generozității și bunătății sale. El vrea ca ei să vadă frumusețea inimii sale și să fie vindecați, să învețe să lucreze și ei via cu o altă motivație (oricum dinarul va veni!). Ei nu au lucrat cu bucurie. Ei se plâng că au prins greul și zăduful zilei. Ei au muncit din greu pentru dinar, dar dacă ar fi primit dinarul fără să muncească, nu ar mai fi muncit. Ne aducem aminte de fiul cel mare. El a rămas în casă, dar nu de dragul tatălui. El era mai străin de tată față de celălalt fiu. El nu s-a bucurat de venirea fratelui său acasă, și pentru el păzirea poruncilor tatălui era un chin, un sacrificiu. El de fapt nu își găsea bucuria în relația cu tatăl și tânjea la bucuriile deșarte din afara casei. El nu îl deplângea pe fratele cel mic că și-a risipit o parte din viață departe de relația cu un tată așa de minunat. Ci cumva era gelos pe el, că a putut experimenta bucuriile vieții, și este acum primit bine și în casa tatălui. La fel și lucrătorii viei. Ei îi invidiază pe cei care au stat inactivi toată ziua și au fost primiți la sfârșit și au luat aceeași plată ca și ei. Ei nu găseau bucurie în lucrul viei și nici nu vedeau harul că li s-a dat de lucru, și nici onoarea de a lucra via unui gospodar atât de generos și minunat! Dar gospodarul vrea să îi vindece și pe ei. Dar ei primesc un alt tratament. Fiecare bolnav cu tratamentul lui.

În cele din urmă, gospodarul cheamă pe toți în via sa nu pentru că are nevoie disperată de muncitori, ci pentru că oamenii sunt bolnavi și el vrea să îi însănătoșeze angajându-i la el. El iese în pagubă. El face acest lucru pe cheltuiala lui. Toți îi sunt deci datori.

În mod cert, ca și Împăratul milostiv și tatăl milostiv, gospodarul oglindește ceva din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu este mare gospodar. Via este Împărăția Sa. Muncitorii ar reprezenta umanitatea bolnavă și decăzută. Împărăția lui Dumnezeu nu este în criză. Domnia și biruința ei merge înainte cu sau fără noi. Dar domnia și biruința noastră nu poate avea loc fără ea. Nu Dumnezeu are nevoie de noi în Împărăția Sa, ci noi avem nevoie să fim primiți în Împărăția Lui. Nu noi îi facem un favor că îi lucrăm via, ci nouă ni se face mare har că suntem primiți în via sa. Noi suntem primiți pe cheltuiala Sa. Pe El îl costă ca să ne primească pe noi. Despre acest cost va vorbi Mântuitorul în 20:28. El are răbdare cu noi și ne dă de lucru spre vindecarea noastră. El își poate lucra via și fără noi. Dar ne implică și pe noi, pentru vindecarea și reabilitarea noastră. La ce renunțăm noi pentru a intra în vie? La ce trebuiau să renunțe muncitorii: la o viață inactivă și neproductivă, la lene și lăncezeală, la sărăcie și dispreț, sau la o viață activă dar robită de câștig și fără bucuria lucrului și a relațiilor! În mod asemănător noi trebuie să renunțăm la o viață moartă, la o existență umiltoare și robită de minciună și păcat, iar în schimb să domnim în viață prin Isus Hristos!

Mai rămâne să deslușim cine sunt cei dintâi și cine sunt cei de pe urmă. Această idee este repetată de două ori:

- DAR MULȚI din cei dintâi vor fi cei de pe urmă, și MULȚI din cei din urmă vor fi cei dintâi. (19:30)
- TOT AȘA, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă;
 - Pentru că MULȚI sunt chemați, dar PUȚINI sunt aleși (această ultimă afirmație nu apare în toate manuscrisele). (20:16)

Cei dintâi în pildă sunt cei care au venit dis-de-dimineață la lucru. Ei au intrat în lucrarea viei mai devreme decât ceilalți. Ei au fost lăsați la urmă în ce privește plata. În acest sens au devenit cei din urmă? Dar de ce au fost lăsați la urmă? Spre vindecarea lor. Oare ei au fost toți de dimineață bolnavi? Sau unii s-au îmbolnăvit înăuntrul lor după ce au fost primiți și ceilalți în vie? Nu știm exact. Mă gândesc că ei au devenit cei din urmă nu pentru că li s-a plătit la sfârșit, ci din pricina modului în care au reacționat față de bunătatea gospodarului. Ei au finalizat ziua de lucru mai bolnavi ca cei de pe urmă. Cei din a doua categorie erau mai aproape de inima gospodarului decât cei dintâi. Cei de pe urmă au plecat mulțumiți și necârtind. Cei dintâi au plecat supărați pe gospodar și vorbind împotriva lui. Cred că mai degrabă în acest sens, cei dintâi au fost cei de pe urmă, și cei de pe urmă cei dintâi. Cei dintâi și-au luat rolul prea în serios în vie. Ei s-au văzut indispensabili, și apoi nu au înțeles bunătatea gospodarului și inima sa pentru recuperarea oamenilor și intersectarea cu cei din urmă i-a făcut să se revolte împotriva gospodarului. Dacă nu se intersectau cu cei de pe urmă, nu s-ar mai fi revoltat.

În 20:16, afirmația pare a viza pe toți cei din urmă și toți cei dintâi. Afirmația din 19:30 este mai nuanțată: MULȚI (deci nu TOȚI!) din cei dintâi..., și MULȚI (deci nu TOȚI!) din cei din URMĂ. Și varianta aceasta pare a fi avută în vedere și în 20:16. Cine sunt cei dintâi, și cei de pe urmă? Avem mai multe posibile abordări. Din perspectiva abordării istorice cei dintâi ar fi evreii, și cei de pe urmă neamurile. Această interpretare este susținută de pilda nunții fiului de împărat din 22:1-14, care se încheie cu afirmația: **Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși**, sugerându-ne astfel o legătură cu pilda gospodarului milos. Și e adevărat că mulți dintre evrei nici nu au intrat în Biserica lui Hristos, dar mulți dintre Neamuri au devenit stâlpii Bisericii Sale. O a doua abordare este cea centrată pe ucenici. Pilda a fost rostită ucenicilor când Petru a pus întrebarea: noi ce vom primi...? Petru a pus întrebarea când a constatat că, spre deosebire de tânărul bogat, ei au lăsat totul și L-au urmat pe Isus. Petru și ceilalți ucenici erau cei care L-au urmat pe Isus CEI DINTÂI. Ei erau în pericol de a deveni cei din urmă. Petru, prin întrebarea pusă de el în v.27, se afla pe acel drum. În acel context dat cei dintâi erau ucenicii. Căci Mântuitorul le-a spus în v.19:29, că ORICINE a lăsat case sau rude pentru Isus, va primi însutit și viața veșnică. Deci, din această perspectivă, răsplata era nu doar pentru ucenici, ci pentru oricine avea să Îl urmeze pe Isus. Deci și tânărul bogat, dacă ar fi vrut să renunțe mai târziu la ce are pentru a-L urma pe Isus, avea să beneficieze de răsplata menționată în v.29. Toți cei ce vor

crede, vor fi primiți ca Mireasa lui Hristos și vor ședea pe scaunul de domnie al Domnului. Nu doar unii din cei Mântuiți vor ședea pe scaunul de domnie al Domnului, ci toți: și ucenicii și tâlharul de pe cruce! Din această perspectivă vor primi toți aceeași răsplată, acel DINAR din pildă! Și nu este nicio nedreptate, căci răsplata este un har pentru toți și vine din partea Celui care are drept peste toate lucrurile. Nu pot să fac ce vreau cu ce este al Meu? – ne-ar întreba Domnul. Ucenicii l-au urmat de la început pe Isus. Au renunțat la multe. Aveau să sufere multe. Tânărul bogat nu a renunțat de la început. Să ne închipuim că el a devenit chiar un prigonitor al Bisericii din Iudeea. A trăit în confort și siguranță, și el însuși a prigonit pe Petru și pe ucenici. Dar pe patul de moarte, ca tâlharul de pe cruce, se căiește și crede în Isus. El este primit în Împărăție și șade alături de Petru pe scaunul de domnie al Domnului. Cum ar fi primit Petru din cap.19 o asemenea veste? Este deci o răsplată (acel dinar) pentru toți credincioșii, indiferent dacă unii au crezut mai devreme și alții mai târziu. Dar concluzia pildei nu insistă pe faptul că și cei dintâi și cei din urmă vor primi aceeași răsplată, ci că mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și invers. Deci cei dintâi vor primi chiar mai puțin decât cei de pe urmă...Despre ce să fie vorba? Cei dintâi, cei care au răspuns mai devreme chemării (**pe plan istoric**: evreii înaintea Neamurilor, **în secolul întâi**: ucenicii înaintea tânărului bogat, sau **în raport cu vârsta biologică**: unii s-au întors la Domnul de tineri și alții când erau mai bătrâni...) vor experimenta o mare ispită, și anume ispita de a se compara cu cei mai de pe urmă! Cei mai de pe urmă nu vor fi atrași așa de mult de această ispită, căci ei fac parte din cei mai de urmă. Și, revenind la pildă, e mai ușor să fi venit în ceasul al 11-lea și să accepți că ai fost plătit ca cel din ceasul cel dintâi decât invers! Legea harului avantajează pe cei veniți mai târziu. De aceea, aceștia acceptă mai ușor harul. Dar aparent, cei dintâi sunt dezavantajați de legea harului. De aceea, ei vor avea dificultăți mai mari în a înțelege și accepta harul. Și de aceea, mulți din cei de urmă vor fi cei dintâi, pentru că ei vor accepta cu bucurie harul și se vor lăsa transformați de el. Dar mulți din cei dintâi, se vor înstrăina de har, vor rodi mai puțin, vor fi chiar îndepărtați din Împărăție. Din această perspectivă, chiar tânărul bogat pare a fi unul din cei dintâi. În raport cu el, ucenicii sunt cei dintâi. Dar în raport cu vameșii și păcătoșii, tânărul bogat pare a fi cel dintâi: căci a păzit din fragedă pruncie, din tinerețea lui poruncile. Poate la început le-a păzit chiar prin har, și poate în timp, din pricina comparării cu ceilalți, s-a înstrăinat de har. Cine știe?

Oricum descoperim câteva legități înfiorătoare:

- Cu cât provii dintr-o familie care îl slujește pe Dumnezeu de mai mult timp, cu atât pericolul înstrăinării de har este mai mare.
- Cu cât te-ai întors la Dumnezeu de la vârstă mai mică cu atât pericolul înstrăinării de har este mai mare.
- Cu cât ai mai mulți ani de credință, cu cât ești implicat de mai mult timp în lucrarea din ogorul Domnului, cu atât pericolul înstrăinării de har crește.

Și astfel, din perspectiva acestor legități, MULȚI din cei dintâi vor ajunge cei de pe urmă (fie ca rodire, fie că vor fi smulși chiar din Împărăție), și mulți din cei de pe urmă vor fi cei dintâi (fie că vor rodi mai mult, fie că vor rămâne în Împărăție spre deosebire de mulți din cei dintâi care vor cădea din har). Cu cât trec mai mulți ani de la convertire cu atât devii unul **din cei dintâi** și cu atât pericolul înstrăinării de har crește. Cum se produce înstrăinarea de har? Tânărul bogat s-a comparat cu vameșii și păcătoșii, cu cei care nu au păzit poruncile de mici copii. Petru s-a comparat cu tânărul bogat care nu a renunțat la tot pentru a-l urma pe Isus. Lucrătorii veniți dis-de-dimineață s-au comparat cu cei care au venit în ultimul ceas. Deci compararea cu celălalt venit mai târziu este sursa înstrăinării de har. Compararea cu cel venit mai târziu ne facem să ne percepem mai buni, mai merituoși, mai neprihăniți, mai prețioși, mai indispensabili în lucrarea Domnului: dacă nu eram noi cei de dimineață ce se întâmpla cu via? Noi am ținut sus Cuvântul vieții, noi am păstrat credința de care acum beneficiază și cei veniți mai pe urmă! Unde erau ei când noi sufeream pentru Evanghelie? Etc. Această comparație ne face să ne vedem mai deosebiți: noi am răspuns mai devreme chemării. De asemenea, ni se pare că am făcut atâtea sacrificii pentru Împărăție, sacrificii care ne oferă un drept mai mare în Împărăție, care face să ni se cuvină o răsplată mai mare! Noi am dus năduful și greul zilei în cele din urmă. Noi am acumulat mai multe roade, mai multe transformări. În comparație cu cei veniți mai târziu, suntem mai maturi, avem mai multe cunoștințe, ne comportăm mai frumos. Și e adevărat, dar acest lucru NU NE FACE mai merituoși, mai speciali, mai deosebiți, sau vrednici de o răsplată mai mare! Aici e marea problemă. E adevărat că cei de dimineață au muncit mai mult și că au dus greul și năduful zilei. Dar acest lucru nu îi face să merite mai mult decât un DINAR! Dumnezeu promite tuturor celor ce cred scaunul Său de domnie. Nu promite acest lucru doar celor care cresc la început.

Mare atenție cu cine te compari! Tânărul bogat se compara cu vameșii și păcătoșii. Din această pricină se vedea mai bun și mai merituos, și din această pricină era mai departe de har ca vameșii și păcătoșii. Petru s-a comparat cu tânărul bogat. Iată de ce risca să se înstrăineze și el de har. Isus, pentru a-l ajuta pe tânărul bogat să se apropie de har, îl face să se compare cu standardele absolute, cu Hristos Însuși, care a renunțat la toate bogățiile cerului, S-a sărăcit și a venit pe cheltuiala Lui ca să îmbogățească pe păcătoși. Ucenicilor le cere să-L urmeze pe El, să se compare cu El, să devină ca El. El le cere ucenicilor Săi să fie desăvârșiți precum este Tatăl și Fiul. Doar așa ne putem păstra o părere cumpătată despre noi înșine în ciuda faptului că suntem printre cei dintâi. Muncitorii viei s-au comparat cu cei de pe urmă. Ei ar fi trebuit să privească la inima gospodarului și să se compare cu el! Soluția nu este deci să fii mai târziu. Nu toți cei dintâi vor fi cei de pe urmă, și nu toți cei de pe urmă vor fi cei dintâi. Sunt și unii din cei de pe urmă care se vor înstrăina și ei de har. Căci a doua zi gospodarul va face și alte angajări. În comparație cu aceștia, ei sunt cei dintâi. În cele din urmă în dinamica Împărăției, într-un moment dat suntem cei de pe urmă, și la un moment dat ne numărăm printre cei dintâi. Depinde cu cine ne comparăm. Marea întrebare este: cum să fim cei dintâi, dar să ne vedem pe noi înșine cei de pe urmă? Cum să fii marele apostol Pavel care la sfârșitul vieții să te vezi cel dintâi păcătos și cel

mai neînsemnat dintre apostoli, să te vezi în nevoie disperată de har și de iertare mai mult decât de la început?

Pericolul este mare. Ne-o spune Însuși Hristos. Mulți din cei dintâi își vor construi o neprihănire personală și se vor îndepărta de har. Vor deveni bolnavii Împărăției iar unii vor cădea chiar din împărăție. MULȚI!!!! Deci PUȚINI din cei dintâi vor birui ispita neprihănirii personale și vor contiuna ca Pavel să primească harul în toată plinătatea, să crească PRIN HAR, și să rodească în duhul smereniei a celui venit cel mai din urmă. Neprihănirea personală este un element fundamental al SINELUI care trebuie lepădat. Spun acest lucru ca să nu uităm că ne aflăm în bătălia spirituală dintre Adevărul revelației și sinele ucenicilor!

Acest pasaj este pentru mine, mai mult decât pentru alții. Căci datele vieții mele mă fac să mă număr printre cei dintâi: părinți credincioși, întors la Domnul printr-o convertire specială la 13 ani, perseverent apoi în studiu, credință, ascultare, slujire până în prezent, ferit de „păcatele mari ale vieții”, într-o Biserică tânără. Asistând la convertirea mai tuturor mădulelor din Biserică, cu o vârstă spirituală mai înaintată decât mulți din Biserică, cu performanțe în cunoștință și slujire mai mari decât mulți de aceeași vârstă cu mine...Din perspectiva pildei, eu mă aflu într-un pericol mai mare decât un om în vârstă de abia întors la Domnul din păcate adânci. Pericolul înstrăinării de har este mai mare la mine decât la el. Evidențele vizibile pe el îl ajută să accepte harul și să îl caute. Pentru mine, evidențele vizibile îmi sunt un obstacol în apropierea de har. Și dacă voi persevera în studiu și slujire până la 40 de ani, 50 de ani, 80 de ani! !!!??? Evidențele vizibile care mă împiedică să caut disperat harul se vor înmulți! Ce este de făcut? Să trăiesc prin credință, și nu prin vedere. Hristos cel nevăzut și standardele Sale absolute nevăzute trebuie să devină din cei în cei mai VII în mintea mea. Este singura șansă ca să pot învinge ispita comparării cu frații mei vizibili și cu standardele scăzute promovate de lumea vizibilă în care trăim. În cele din urmă, sunt constrâns să privesc mai mult și mai adânc spre Hristos, iar acest lucru mă va face să mă văd mai de pe urmă, mai departe, mai păcătos, mai bolnav, și deci mai în nevoie de har. Și voi putea ajunge la 80 de ani ca să mă vad mai de pe urmă decât un frate care de-abia s-a întors la Domnul la 80 de ani! De fapt, acesta este adevăratul test. Tânărul bogat, spre deosebire de mulți vameși și păcătoși, a păzit anumite porunci. Dar s-a înstrăinat de har. Marea întrebare este deci nu acea perseverență vizibilă în moralitate, slujire, studiu, ci acea perseverență în credință, acea perseverență ascunsă în primirea harului și în dependența de har. Marea întrebarea nu este- Cum să vii de dimineață și să continui lucrul în vie până seara?- ci marea întrebare este: Cum să vii dis-de-dimineată și să lucrezi până seara fără să te vezi nici măcar puțin mai presus decât cel de pe urmă?

Ne aducem aminte de cap.18, de statutul de micuț și despre adevărata vitejie. Adevărata vitejie este să rămâi un micuț până la sfârșit, să te cufunzi (și nu să te îndepărtezi) în dimensiunea de micuț cu cât crești ca număr de ani în credință. Mulți din cei dintâi rămân în vie, dar puțini rămân în vie cu smerenia celui venit mai de pe urmă. Ispita teribilă a celui ce este lucrător râvnitor în via Domnului este să se bazeze pe definirea valorii de sine și pe faptele sale făcute în vie. Ele sunt vizibile, palpabile. Ele sunt făcute prin Duhul. Însă cu cât sunt mai multe, cu atât

ispita de a le pune alături de neprihănirea nevăzută primită de la Hristos este mai mare. De aceea, cei dintâi sunt mai în pericol. Căci la ei, faptele de slujire, de credință, roadele făcute prin Duhul sunt într-adevăr mai multe, mai mari. Dar iată cât de bolnavi suntem. Lucrurile frumoase și bune pe care Duhul le face prin noi devin cea mai mare ispită a noastră. Nu lumea și poftele ei înșelătoare sunt marea ispită. În via Domnului degustăm adevăratele împliniri. E clar că lumea e deșartă și înșelătoare. Dar imaginea noastră de sine în via Domnului, iată sursa unei ispite permanente. Fii mereu atent la percepția față de tine însuși, la acele gânduri aparent nevinovate și aproape neidentificabile la adresa propriei persoane. Și mare atenție la gândurile care încurajează provocarea noastră cu alții. Ele ne duc la pierzanie. Am văzut cum l-a liniștit Isus pe tânărul bogat: ***vrei să te compari? Compară-te cu Mine Însumi!*** Aceste șoapte din noi cu privire la noi înșine sunt atât de fine încât de multe ori nici nu le auzim. Definirea propriei identități, iată o frământare zilnică, permanentă a ființei noastre. În fiecare zi trebuie să lepădăm definiția dată de sinele nostru, și să reauzim, vie, proaspătă, profundă, definiția pe care ne-o propune Hristos Însuși. Pilda aceasta, precum și pilda fiului risipitor, ne propune un exemplu extrem, o reacție extremă a fratelui mai mare, și a celor veniți dis-de- dimineată. Noi nu vom reacționa din prima dată direct față de cei care se întorc la Dumnezeu. Totul va începe cu niște șoapte în interiorul nostru care nu vor face decât să încurajeze compararea noastră cu ei. Ne vom bucura de mântuirea lor, de intrarea lor în Împărăție, DAR în sinea noastră vom face anumite observații subtile: *Oo, ei nu știu ce-i așteaptă. Câte au de învățat. Prin câte teste trebuie să treacă. Să vedem dacă le vor trece...cum le-am trecut eu. Uite acesta la ce vârstă târzie s-a întors la Domnul...eu de mic slujesc Împărăției etc.* Momentul sosirii celor din urmă va fi pentru sinele nostru un prilej de laudă, de înălțare, de aprofundare a faptului că ***noi suntem cei dintâi!*** Aceste gânduri ascunse ale inimii, care nu sunt nici de curvie, nici de ură, nici de răutate, sunt PRINCIPALUL mijloc prin care cel rău blochează, diminuează, limitează manifestarea harului în viața noastră. După cum cel rău s-a folosit în Eden de însăși porunca menită să dea viața pentru a aduce moarte, el acum se folosește de însăși roadele vieții din noi pentru a ne readuce la moarte. Și aceasta pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos. Această luptă subtilă cu sinele vroia Isus s-o declanșeze în ucenici. Ucenicii nici măcar nu erau conștienți de această luptă. Nici nu intraseră în ea. Petru a renunțat la două mreje pentru a-l urma pe Isus. Dar nici nu începuse să renunțe la cea mai mare și ascunsă bogăție a sa: sinele! Petru nu lăsase TOTUL! Chiar dacă ar fi lăsat, tot nu ar fi fost legitimă întrebarea sa nerușinată cu privire la răsplătire! Dar iată că nici măcar nu intrase în adevăratul proces de renunțare la TOT. Când Isus le-a vorbit în cap.16 despre lepădarea de sine, ucenicii nu au înțeles cred nici măcar o iotă. Ce-o fi aia, lepădarea de sine? Dar apoi Isus îi trece prin tot felul de contexte pentru ca diferitele fațete ale sinelui lor să iasă la iveală. Da, Isus este atent și cu Fariseii, și cu tânărul bogat, dar în acel moment El este focalizat pe formarea ucenicilor. Discuția cu fariseii și întâlnirea cu tânărul bogat nu sunt decât prilejuri pentru a-i confrunta pe ucenici cu propriul lor sine păcătos și pentru a-i provoca să intre la adevărata luptă a unui ucenic al lui Isus.

Mulți sunt chemați dar puțin sunt aleși. Se pare că această chemare vizează momentul intrării în vie, în Împărăție, iar alegerea - momentul final al bilanțului. Mulți au fost chemați în

via gospodarului. Puțini au fost aleși să vină și a doua zi. În v.14 este un cuvânt tragic din partea gospodarului: PLEACĂ! Gospodarul îi concediază pe cei veniți de dimineață. El nu vrea ca ei să vină în via sa. În schimb, este gata să continue colaborarea cu cei de pe urmă. Mulți au fost chemați, puțini au fost aleși. Mulți sunt cei care intră în via Domnului (în Biserică) prin har și încep să lucreze în ea. Dar puțini sunt aleși la FINALUL alergării să rămână pentru eternitate în Împărăție. Din marea masă a omenirii, PUȚINI sunt cei care pășesc prin har în Biserică. Dar iată că și dintre aceștia, PUȚINI sunt cei care rămân în Împărăție, iar din cei ce rămân și mai puțini sunt cei care perseverează și cresc cu adevărat în har! Mulți chemați, puțini aleși. Ne aducem aminte de Matei 7: mulți umblă pe calea cea largă, și puțini pe calea cea strâmtă. Și am descoperit atunci că acest avertisment are în vedere Biserica și nu lumea. O, cât de bolnavi suntem de îndumnezeire. Dacă nu ne întoarcem la Domnul, nu rodim ci rămânem în moarte. Dar dacă ne întoarcem la Domnul, rodim, și apoi ne reîntoarcem la moarte, pentru că rodim. Și dacă nu ne reîntoarcem la moarte pentru ca să rodim, ne mândrim și cu acest lucru (că spre deosebire de alții, am rămas smeriți, și am perseverat nu în neprihănirea personală, ci în har!), și iarăși ne întoarcem către moarte. Orice lucru vom alege, păcatul se ține scai de noi. Ori încotro ne-am îndrepta, ispita mândriei este și ea acolo. Războiul este până la capăt. E prea mare pentru noi. Doar Duhul Sfânt cu iluminările sale ne poate împuternici să biruim în lupta cu această teribilă ispită a sinelui! Suntem în stare să ne mândrim pentru că am reușit să nu ne mândrim ca ceilalți. Diavolul va încerca să ne convingă mereu că facem parte din acea ELITĂ din Împărăția lui Dumnezeu, din acei puțini, speciali, deosebiți, și de ce nu: PUȚIN mai merituoși! Dacă te întorci la Domnul faci parte din acei PUȚINI care s-au întors la Domnul! Dacă te întorci la Domnul de tânăr faci parte din acei și mai PUȚINI care s-au întors la Domnul de tânăr! Dacă te întorci la Domnul de tânăr și rămâi activ în via Domnului, faci parte din acei și mai PUȚINI care au rămas! Iar dacă te întorci de tânăr, rămâi în via Domnului, și rămâi și smerit, zdrobind prin har neprihănirea personală, refuzând constant să îți construiești din roadele vizibile ale Duhului din viața ta un argument în favoarea unei imagini pozitive despre tine însuși, faci parte din acei și MAI PUȚINI, și ai deci un motiv și mai puternic să te vezi mai deosebit! Iată că pe acest drum, cu cât crești în Domnul, cu atât ești mai în pericol, cu atât ispita neprihănirii personale este mai puternică, are mai multe argumente vizibile de care se poate agăța, pe care le poate invoca. Chiar faptul că ai refuzat să îți construiești în atâția ani o neprihănire personală, devii un prilej pentru a-ți construi o neprihănire personală! Suntem atât de bolnavi! Dar în Împărăție lucrurile stau ALTFEL: există o singură ELITĂ, și noi restul! ELITA este formată din Sfânta Treime, iar noi restul, indiferent că suntem dintr-o categorie sau alta de mai sus, suntem cu toții păcătoșii de care s-a îndurat Domnul. Nu este nicio deosebire ÎNTRE noi. Marea ispită a ucenicilor era ca ei să se vadă pe sine ELITA Împărăției. Și aveau argumente: ei l-au urmat pe Isus de la început, ei au fost alături de Isus în toate necazurile lui, ei au lăsat totul...spre deosebire de ceilalți mulți din Israel care nu au lăsat totul, care l-au respins. E adevărat că în comparație cu ei, erau speciali. Dar nu se comparau cu cine trebuie. Asta era și problema tânărului bogat. Bun este Unul singur. Binele este Unul singur. Există o singură Elită în Împărăție. Există unul singur CEL DINTÂI în Împărăție. Ucenicii recunoșteau că Isus este CEL DINTÂI, ei însă râvneau la locul doi. Dar ei nu

au înțeles ce înseamnă că Isus este cel dintâi, că este singurul cel dintâi. În pildă este unul singur cu adevărat CEL DINTÂI: acela este gospodarul. El avea via. El era de la început. Cei care au venit cei dintâi și-au creat prin această iluzie că și ei sunt cei dintâi. Dar a fost o capcană. În Împărăție, Isus este singurul cel dintâi, și noi toți păcătoșii mîntuiți prin har. Când ne comparăm între noi, găsim diferențe între noi. Când ne comparăm cu Isus, nu mai este nicio diferență între noi. Cu cine te compari? La cine privești pentru a-ți defini identitatea? Cine este Reperul tău? La cine te raportezi necurmat: la semenii care se văd, sau la Hristos cel nevăzut? Ucenicii se compară cu tânărul bogat și apoi între ei. Isus, în mod constant, îi provoacă să se definească mereu în raport cu El Însuși. Studiile despre formarea imaginii de sine și valorii de sine arată clar că atunci când ne definim pe noi înșine, ne definim mereu în raport cu ceva, cu un sistem de referință. Iar acest cadru de referință este dat de cei de lângă noi:

- Sunt înalt pentru că sunt cu un cap peste ceilalți.
- Sunt ciudat pentru că nu sunt ca ceilalți: eu mă bâlbâi, ceilalți nu. Dar dacă toți s-ar bâlbâi, ar mai fi o problemă?
- Sunt bun, pentru că ceilalți sunt mai răi ca mine.
- Sunt rău, pentru că ceilalți sunt mai buni ca mine.
- Sunt gras pentru că ceilalți sunt mai slabi...ETC.

Atunci când ne definim ca mădular în Trup, ca lucrător în vie, ca fiu în casa tatălui, ca rob în Împărăție, spre cine privim? Cei dintâi priveau spre cei din urmă, dar nu spre gospodar! Fiul cel mare privea spre cel mai mic, dar nu spre tată! Robul nemilostiv spre colegul său datornic, dar nu spre Împărat! Ucenicii spre tânărul bogat și nu spre Hristos! Apoi, spre ceilalți ucenici (Iacov și Ioan), dar nu spre Învățător! Aici e marea bubă. Aici este o rădăcină a bolii noastre! Nu putem să nu ne definim. Ne redefinim în fiecare zi. Dar care este Reperul, sistemul de referință? Doar privind la Hristos poți fi eliberat de complexul elitismului. Dacă privești la semenii, mereu vei face parte dintr-o elită. Mereu vei fi dintre acei PUȚINI care, ca tânărul bogat a păzit de mic copil poruncile...Dar când apare sentimentul de apartenență la o elită din Împărăție, atunci ne îndepărtăm de har cu viteza luminii! Cu cât crești prin har, cu atât argumentele că faci parte dintr-o elită sunt mai mari, cu atât ispita este mai mare, DECI cu atât trebuie să privești mai mult și mai profund spre Hristos! Da, singura cale este să privești ȚINTĂ spre Hristos cât mai mult, DIN CE ÎN CE MAI MULT! Ceea ce cunoști astăzi despre Hristos te poate ucide mâine, dacă mâine nu cunoști mai mult din Hristos! Faptul că azi privești spre Hristos profund se poate întoarce mâine ca un bumerang împotriva ta dacă mâine nu privești din nou, chiar mai profund spre Hristos! Aceasta e calea îngustă! Ferice de cine împlinește aceste lucruri! A te opri din cufundarea în cunoașterea lui Hristos este fatală! Este sursa morții! Petru se încadrase într-o elită: noi am lăsat totul și te-am urmat...Isus îi răspunde: pe acest drum mergi spre pierzare, devii parte din cei mulți care au fost chemați dar nu vor fi aleși. Pilda este în

primul rând pentru cei 12 ucenici! Luciferismul din noi se manifestă prin apartenența la o elită, la acei PUȚINI care... Să fim ca ceilalți e banal. Trebuie să fim deosebiți, unici, speciali! Nimeni nu trebuie să fie ca noi! Cu cât acei PUȚINI din care facem parte sunt mai PUȚINI, cu atât ne simțim mai bine! Ne bucurăm că tânărul bogat nu a lăsat și el totul...altfel nu am putea veni ca Petru cu întrebarea din 19:27.

20:17-19 Isus vestește moartea și învierea Sa

Acest pasaj ne aduce aminte unde ne aflăm: ne aflăm în mijlocul unei bătălii spirituale teribile. Miza bătăliei este încolțirea în inima ucenicilor a adevărului despre moartea și învierea Sa. Această bătălie s-a declanșat oficial în 16:21. De atunci încolo sunt trei teme majore care se repetă și care formează firul roș al acestei părți din Evanghelie. Aceste trei teme sunt:

- Adevărul despre moartea și învierea lui Isus.
- Dușmanul acestui adevăr: sinele ucenicilor care este scos la iveală spre vindecare prin tot felul de contexte.
- Provocarea de a fi smerit, de a lepăda sinele, de a fi un copil.

E esențial să înțelegem legătura dintre aceste teme. Nu sunt teme disperate, ci este o strânsă legătură între ele. Se repetă nu doar mesajul despre moartea Mântuitorului, dar și provocarea de a fi ca un copil. Nu doar că ucenicii înțelegeau cu greu aceste două componente ale Evangheliei, ci acestea două sunt strâns legate între ele: când vor accepta prin credință poziția de MICUȚ al Împărăției, atunci vor putea primi și adevărul despre Moartea și Învierea Sa.

Este a treia oară când Matei consemnează că Isus le vorbește despre moartea Sa ucenicilor:

21. De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie.

(16:21)

22. Pe când stăteau în Galileea, Isus le-a zis: „**Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor.**

23. **Ei Îl vor omorî, dar a treia zi va învia.**” Ucenicii s-au întristat foarte mult.

(17:22-23)

17. Pe când Se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a

zis:

18. „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte

19. și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia.”

(20:17-19)

Isus le oferă și noi detalii: va fi dat de preoți în mâinile Neamurilor ca ei să Îl răstignească. De fiecare dată se consemnează reacția ucenicilor. Mai întâi Petru îl mustă pe Isus, dar este pus la punct de față cu toți ceilalți. Nimeni nu mai îndrăznește să repete față de Isus nebunia lui Petru. Dar apoi ei se întristează. După scurt timp se întreabă cine este cel mai mare în Împărăție (18:1). A treia oară, după discuție intervine cererea mamei fraților lui Zebedei care declanșează invidia și mânia celorlalți. Se simte împotrivirea în văzduh. Cel rău nu vrea ca adevărul despre moartea lui Isus să pătrundă în ogorul inimii ucenicilor. Se luptă cu disperare, cu toate resursele disponibile ca acest adevăr să nu dea rod. Atacă direct și pe la spate, atacă prin contraargumente sau defocalizare. Folosește orice mijloc. Aici observăm ca și în cap.18:1 metoda defocalizării. În loc să mediteze asupra acestui adevăr, ucenicii încep de două ori să se certe cine este MAI MARE. Lucrurile nu sunt întâmplătoare. Nu este vorba doar de defocalizare de la mesajul crucii. De ce în urma mesajului crucii cel rău stârnește între ucenici aceste certuri??? De ce pe această temă? De ce nu altceva? Din măcar două motive:

- Afirmarea de sine reprezintă cea mai adâncă boală la fiecare om. Este deci și cel mai ușor de folosit. Se poate face apel ușor la ea. Este ispita la care oricine rezonază.
- Afirmarea de sine este în contradicție totală cu mesajul crucii!!! Deci diavolul nu vrea doar să îi defocalizeze de la mesaj, dar stârnește în inima lor tocmai manifestarea STÂNCILOR și SPINIILOR care împiedică primirea acestui adevăr. Cultivarea afirmării de sine ne îndepărtează deci de mesajul crucii, de acceptarea și înțelegerea esenței Evangheliei.

Avem de învățat. Dacă cel rău a făcut așa cu ucenicii, va face și cu noi la fel. Noi acceptăm intelectual moartea și învierea lui Isus, dar nu înseamnă neapărat că acceptăm și înțelegem profund mesajul crucii. Și miza e enormă, căci vorbim aici de ESENȚA Evangheliei, de inima mântuirii, de cheia transformării noastre lăuntrice, de motorul vieții. De fiecare dată când Duhul ne dă noi revelații despre semnificația crucii, cel rău va riposta, va urla, va face gălăgie, zgomot, ne va ataca direct sau indirect, frontal sau pe la spate. Și printre aceste atacuri multiple, stârnirea manifestării afirmării de sine va fi unul central. Când cel rău atacă rodirea unei Semințe ale revelații în noi, nu luptă la întâmplare. Nu doar că vrea să ne facă să nu ne mai gândim la cercetarea pe care a produs-o cuvântul în inima noastră, dar va stimula în noi manifestarea acelei minciuni care se opune frontal adevărului revelat.

Dacă deci, vrei să te temi doar de Domnul, el va stârni tocmai frica de oameni în tine. Dacă vrei să alegi trăirea prin credință în domeniul material, el va veni cu un asalt al îngrijorărilor. Dacă vrei să ierți mai profund, el va stârni în tine ura și dorința de răzbunare. Dacă vrei să studiezi mai mult, el va ataca timpul tău fizic în fața Scripturii. El nu luptă la întâmplare. Dar tocmai acest lucru poate fi avantajul nostru. În cele din urmă, manifestarea afirmării de sine între ucenici după auzirea mesajului crucii a scos la iveală ce era în inima lor. A dat prilej lui Isus să le vorbească despre această boală și să curețe tocmai puroiul care împiedica încolțirea Cuvîntului despre moartea și învierea Sa! Ucenicii au suferit înfrângeri spirituale în procesul vindecării lor: s-au certat între ei, s-au mâniat pe Iacov și Ioan, s-au invidiat, au fost pricină de poticnire față de Isus...minunea este că ei au ieșit din acest proces VINDECAȚI. Căci au rămas lângă Isus, s-au smerit în fața cuvintelor Lui, s-au căit, și au mers până la urmă pe mâna Lui! Greșelile fac parte din procesul vindecării! Nu poți fii deci vindecat profund într-un domeniu fără să greșești în acel domeniu. Te lupți cu boala mâniei. Vei fi vindecat peste noapte? NU! Intri într-un proces de învățare în care fac parte și greșelile. Personal, tot ce am învățat, am învățat din greșeli. În spatele fiecărei vindecări sunt nenumărate greșeli făcute în acel domeniu. În spatele fiecărui adevăr pe care îl cunosc stau multe greșeli care confirmă acel adevăr. Ba mai mult, pentru o vreme greșelile se vor înmulți! Când cineva își PROPUNE să se vindece de MÂNIE, atunci războiul se întetește! Contextele favorabile mâniei se vor înmulți! Ne vom mânii de mai multe ori ca înainte! Dar vom avea ochii deschiși. Vom analiza de fiecare dată mecanismul mâniei, ispitei. Vom descoperi în urma acestor greșeli rădăcinile ascunse ale mâniei. Ele vor ieși la iveală prin greșeli sau predispoziții intense spre greșală. În acest proces, greșelile care fac parte din luptă, de care ne căim sincer, și din care căutăm să învățăm calea biruinței, nu BLOCHEAZĂ procesul vindecării, ba chiar ÎL FAC POSIBIL!

Când lucrurile încep să se agite, să tulbure viața ta liniștită, adu-ți aminte cu ce te-a cercetat Duhul recent, ce decizii pentru Domnul ai luat în ultima vreme. Lucrurile nu sunt întâmplătoare. Contraofensiva e prezentă. Ea va aduce și greșeli. Nu te teme. Nu dispera. Acesta este procesul NORMAL al vindecării unui mare păcătos și unui mare bolnav. Dacă aștepti de la tine să fii vindecat din prima fără să treci prin rușinea greșelii, înseamnă că încă nu știi cine ești. Te-ai așteptat cumva de la un atlet cu un mușchi rupt să poată performa ca înainte peste noapte? Oare nu va șchiopăta multă vreme, și va avea nevoie de multe exerciții ratate până când să reintre în formă și să devină din nou performant? Așteptările false față de noi înșine izvorăsc din percepția eronată despre noi. Noi încă nu știm și nu am acceptat cât de bolnavi suntem, cât de adânc s-a înfipt păcatul în ființa noastră. Dacă am accepta poziția de MICUȚ, de bolnav aflat în recuperare, am fi mai îngăduitori cu noi înșine. Când ești prea aspru față de propriile greșeli este semnul că încă nu ești un MICUȚ. Un MICUȚ trece ușor cu vederea atât greșelile celorlalți MICUȚI, dar și propriile greșeli. Mândria ne face să nu avem așteptări realiste de la noi, și să nu avem răbdare cu noi înșine în procesul vindecării. Vedem cât de greu este procesul vindecării ucenicilor. Și ei erau păstoriți direct și nemijlocit de Însuși Isus Hristos! Dacă la ei a fost așa greu, oare la noi va fi mai ușor?

20:20-28 – Cererea fiilor lui Zebedei

Cornilescu traduce primul cuvânt din v.20 cu ATUNCI. În traduceri din engleză se propune varianta APOI. Acest lucru este valabil și pentru 19:16. De ce ATUNCI a venit mama fiilor lui Zebedei cu această cerere? Ce duh o insufla? Ce duh o călăuzea? Din câte ne dăm seama nu a fost o cerere duhovnicească. Aparent mama fiilor lui Zebedei era preocupată ca și Petru (vezi 19:27) de Împărăția lui Dumnezeu, de creșterea spirituală a fiilor ei, de locul fiilor ei în Împărăție, de răsplătirea și slava viitoare. Dar la o citire atentă nu este deloc așa. Cum am comentat și în cap.19, cuvintele de *răsplătire în Împărăția lui Dumnezeu* aveau o conotație, semnificație eronată în mintea oamenilor. Așa era din păcate și în mintea mamei fiilor lui Zebedei. Limbajul era corect, cuvintele frumoase, dar în gura lui Isus aceleași cuvinte însemnau cu totul altceva. Mama fiilor lui Zebedei vrea ca fiii ei să fie speciali în Împărăția lui Dumnezeu. Ea de fapt cere ca ei să fie *cei dintâi* din Împărăție! Dar în inima ei, cei dintâi din Împărăție seamănă foarte mult cu cei dintâi din vie! Ea este în spiritul lui Petru și în spiritul lucrătorilor de dimineață din pildă. Ea vrea ca fiii ei să facă parte din elita cerului, dar prin meritele lor și spre slava lor! Ea nu știe că răsplătirea se capătă doar prin mila lui Dumnezeu și doar spre slava lui Dumnezeu. În mod cert nu știe nici drumul spre răsplătire: paharul suferinței și al umilinței. Ea nu știe nici ce este răsplătirea, nici ce înseamnă de fapt să șezi la dreapta și la stânga lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu. Nu știe pe ce bază se acordă răsplătirea, și nici calea ce trebuie urmată pentru a fi răsplătit. Interesant este că ea nu cere pentru ea, ci pentru alții, pentru fiii ei! Tânărul bogat se gândea la meritele *sale* în Împărăție, Petru la răsplata *sa*, iar lucrătorii din vie la dreptul *lor*, la ce vor primi *ei*. Centrarea pe sine îi îndepărta de la început de Împărăția lui Dumnezeu. Marea noastră tragedie este că aducem firescul din lume în Biserică, în Împărăția lui Dumnezeu. Intrăm în Împărăția lui Dumnezeu și o dorim guvernată după regulile noastre, după părerile noastre. Dar Împărăția are regulile ei și legile ei care nu se pot schimba. Ori ne vom smeri înaintea lor, ori vom fi vărsați cu tot cu părerile noastre din Împărăție! Centrarea pe sine este o astfel de părere incompatibilă cu Împărăția cerurilor. Dar iată în sfârșit un personaj care cere pentru ALTCEVA! Ea nu cere pentru sine, ci pentru alții. Dar doar la prima vedere. De ce nu a cerut această onoare pentru tot Israelul? De ce ea nu a dorit ca TOȚI ucenicii să ajungă acolo în slavă? În cele din urmă, cu cât mai mulți oameni vor fi mai credincioși pe pământ și mai răsplătiți în ceruri, cu atât va fi mai slăvit Dumnezeu. Dar ca ea să iasă în evidență mai bine, era frumos ca doar fiii ei să fie acolo! Ea este de fapt tot centrată pe sine. Dacă Petru pune în discuție apartenența la o elită în Împărăția lui Dumnezeu, mama fiilor lui Zebedei pune în discuție o legătură apropiată cu elita din Împărăția lui Dumnezeu. Eu recunosc că nu pot fi din acea elită, dar sunt CINEVA pentru că sunt apropiat de ACEA elită! E vorba de copiii *mei*, de pastorul meu, de Biserica *mea*, de Biserica *mea* de casă, care reprezintă acea elită. Eu recunosc că nu fac parte din ea, dar sunt un apropiat al ei. Voi lăuda elita mea, și o voi apăra cu prețul vieții, căci ea mă face să fiu special în Împărăție. Ea mă ajută să răspund în mod favorabil la chinuitoarea întrebare: cine sunt eu? Și mă ajută să răspund la această întrebare în mod favorabil, chiar dacă evidențele despre mine sunt în dezavantajul meu. În cap.16, Isus le pune ucenicilor marea întrebare: *Cine sunt Eu?* Dar vedem în cap.16b-20 că ucenicii rămân centrați pe întrebarea: cine

sunt **eu** în Împărăție? De aceea, nici nu pot primi răspunsul la întrebarea pusă de Hristos, răspuns atât de straniu pentru ei: *Eu sunt cel ce voi fi răstignit!* Mulți oameni nu Îl urmau pe Isus de dragul Lui, ci de dragul lor. Nu Îl urmau căpătând vindecare de egocentrism, ci Îl urmau pentru că El reprezenta ELITA, iar ei doreau să fie lângă această ELITĂ! Oare de ce își dorea mama fiilor lui Zebedei ca Iacov și Ioan să stea unul la dreapta și celălalt la stânga lui Isus? Pentru că astfel Numele lui Isus era și mai slăvit? Sau pentru că astfel fiii ei erau mai slăviți? Isus îi pune în lumină pe ei și nu invers. Or acest lucru este total incompatibil cu Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția în care este glorificat doar Dumnezeu, și tot ce suntem și facem sporesc laudele doar la adresa Lui! Și ucenicii aveau acest gând străin în inima lor.

Isus îi răspunde mamei fiilor lui Zebedei. Deja intuim cum îi va răspunde. Nu va da cu parul, nu va brutaliza, nu va ucide cu adevărul, nu va stinge mucusul care fumegă. Ci va vedea mucusul care fumegă, se va apleca cu grijă, și va începe să construiască de acolo de unde este această mamă. Este extrem de interesant că începând cu tânărul bogat se discută doar subiecte înalte: moștenirea vieții veșnice, răsplata și slava viitoare. Nu se discută despre lucruri lumești: bani, avere, moșteniri. Nu se discută nici măcar despre divorț sau celibat. Se discută despre esențe. Se discută despre Împărăția lui Dumnezeu, despre viața veșnică, despre slava viitoare. Ce poate fi mai frumos? Însă din păcate, esența discuțiilor este alta. Se discută de fapt tot despre glorificarea omului în Împărăția Singurului care merită a fi glorificat. Dar Isus este îngăduitor. El vede partea bună, El vede mucusul care mai fumegă, și nu partea nestinsă, care nu mai arde deloc. El nu vede că trestia este frântă, ci că nu este frântă de tot. În cele din urmă, partea bună este că mama fiilor lui Zebedei Îl recunoaște ca un mai mare al Împărăției, și crede într-o răsplătire viitoare și...cam atât!!! Dar mai este ceva totuși! Mai este un mucus care fumegă! Trestia încă nu este frântă de tot. Mai există ceva pe care se poate construi. Și Isus face acest lucru. Și un lucru pe care nu uită să îl facă este că EVIDENȚIAZĂ partea bună din întrebarea mamei: există acest LOC în Împărăția lui Dumnezeu (vezi v.23). Marile întrebări sunt însă: De ce vrei să ajungi acolo? și Cum se ajunge acolo?

Ca și în discuția cu tânărul bogat, primul lucru pe care îl face Isus este să evidențieze faptul că sunt pe lungimi de undă diferite: ***Nu știți ce cereți.*** Isus este onest cu ei. Ei nu știau în ce constă răsplătirea viitoare, și mai ales nu știau drumul într-acolo. Isus le vorbește de paharul suferinței și de botezul suferinței. Singurul drum către slavă este drumul crucii. ***Puteți voi să beți acest pahar?*** - îi întreabă Isus. Ne uimește naivitatea celor doi: ***Putem!*** Ei nu întreabă la ce se referă Isus când vorbește despre acel pahar și acel botez al Său. Ei sunt siguri pe ei. Ei se încred în ei înșiși, și se gândesc că orice ar însemna acel botez, EI POT! Petru credea că merită. Acum cei doi cred că POT. Eu merit! și Eu pot! Iată două componente esențiale ale Sinelui. Dar oare puteau ei?

Răspunsul lui Isus din v.23 stârnește o mulțime de întrebări. În ce sens aveau să fie ei botezați cu botezul lui Isus, și să bea paharul lui Isus? La ce se referă Isus? În cele din urmă Isus a sorbit paharul fărădelegilor omenirii. Nimeni nu a băut nici măcar un strop din acest pahar. Nu putem compara suferința ucenicilor cu cea a lui Isus. Sunt două variante de interpretare. Ucenicii

aveau să moară împreună cu Hristos (vezi Romani 6), și în acest sens aveau să bea în Hristos paharul suferinței. Într-adevăr, noi am fost răstigniți împreună cu Hristos. Desigur, noi nu am simțit acest lucru și nu am simțit niciun strop din durerea de pe cruce, dar în Hristos, noi am fost acolo. În acest sens, am fost botezați cu botezul lui Isus, și am băut paharul Lui. Cu alte cuvinte, baza proslăvirii noastre este suferința lui Hristos, meritele lui Hristos. Răspunsul la întrebarea: **Puteți voi să beți paharul Meu?** este deci: **Nicidecum!** A doua interpretare se referă la faptul că expresiile **botezul Meu** și **paharul Meu** reprezintă metafore ale suferinței. Desigur, nu putem compara suferința ucenicilor cu suferința lui Isus. Însă după cum El a fost proslăvit prin cruce, și ucenicii trebuie să pășească pe același drum. Doar cine suferă împreună cu El, va fi și proslăvit în El! (Romani 8:17). Niciun ucenic al lui Isus nu poate ocoli drumul crucii. Dacă Isus se referă la această suferință, atunci care este răspunsul la întrebarea: **Puteți voi bea acest pahar?** Răspunsul este de asemenea: **Nicidecum!** Reacția ucenicilor în momentul răstignirii lor este edificatoare. Nu era doar ideea de a suporta suferința. Era ideea de a face față unei suferințe generate de un atac spiritual, demonic și de asemenea, ideea de a suferi pentru Hristos, pentru gloria Lui! Nu era doar ideea de a accepta suferința, ci ideea de accepta suferința răstignind simultan firea pământească. Sunt oameni care au acceptat mari suferințe bazându-se pe firea pământească, pe ura ei, pe invidia ei, pe mândria ei, pe dorința ei de glorie. Ucenicii erau chemați să accepte un alt tip de suferință în care nu se puteau baza pe sprijinul firii pământești. Petru a încercat să sufere pentru Hristos bazându-se și pe firea pământească. Și știm unde a ajuns. Esența suferinței era chiar răstignirea firii. Or acest lucru este IMPOSIBIL fără ajutor din afară. Paharul lui Isus nu înseamnă doar suferință, ci o suferință în contextul unui război spiritual, o suferință după voia lui Dumnezeu și spre slava lui Dumnezeu. Un pahar de acest tip NU POATE fi sorbit de niciun om. Doar Hristos poate sorbi acest tip de pahar. Iar noi Îl sorbim tot prin El. Hristos din noi ne împuternicește să suferim pentru Numele Lui. De aceea, Pavel îl îndeamnă pe Timotei:

- Să sufere:
 - Împreună cu Evanghelia
 - Prin puterea lui Dumnezeu (2 Tim.1:8)

Să suferi pentru Evanghelie și să suferi prin puterea lui Dumnezeu. De aceea, un credincios nu se teme de suferința viitoare. El știe de la început că este o suferință căreia nu îi poate face față. El știe de la început să își pună nădejdea, nu în capacitățile sale omenești, limitate de a suporta durerea, ci în puterea nemărginită a lui Dumnezeu care îl va ajuta să poarte durerea. De aceea, nu este o pricină de laudă în sine pentru martiri, sau pentru cei care au suferit mult pentru Domnul. Nu doar că au fost niște robi netrebnici, nu doar că au făcut ce erau dator să facă Celui care a murit pentru ei. Chiar acel lucru pe care erau dator să Îl facă, L-au făcut prin puterea lui Hristos. Unde este dar pricina de laudă? Unde sunt dar meritele noastre? Pe ce bază

poți invoca o răsplată mai mare decât cea oferită fratelui tău? Nu doar mântuirea este har 100%. Și proslăvirea și răsplătirea viitoare sunt har 100%! Noi despărțim din motive pedagogice cele două concepte: răsplătire și mântuire. Dar cele două procese (ale mântuirii și răsplătirii) sunt de fapt un singur proces unitar și indivizibil. Totuși, ne amintim că Pavel ne vorbește în 1 Corinteni 3 despre acea mântuire ca prin foc, fără răsplată. Ce-o fi însemnând oare?

A doua parte a v.23 stârnește și mai multe întrebări: ***Dar a ședea la stânga și la dreapta Mea nu atârnă de Mine să o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.*** Cu alte cuvinte, a fi botezat cu botezul lui Isus este o condiție necesară pentru a ajunge în acel loc din Împărăție, dar nu este și suficientă! Faptul că cei doi aveau să fie botezați cu botezul lui Isus le oferea o șansă să ajungă acolo, dar nu le-a garantat 100% că vor ajunge acolo! Ce mai lipsea? Mai trebuie și altceva pe lângă sorbirea paharului lui Isus? Nu era suficient să sufere în Hristos și apoi prin Hristos? De asemenea ne întrebăm: există acel loc special în Împărăție în care vor ședea doar unii din cei răscumpărați? Sau TOȚI cei răscumpărați vor ședea la dreapta lui Hristos și la stânga lui Hristos? În cartea Apocalipsa, se promite tuturor celor care vor birui că vor ședea alături de Hristos pe scaunul de domnie al cerului. Mireasa este UNA singură. Noul Ierusalim este o cetate, un tot bine legat. Mireasa este un singur TRUP bine încheșat. Mireasa include pe toți cei răscumpărați care sunt una în Hristos. Doar o parte a Miresei va ședea la dreapta și la stânga lui Isus? Cartea Apocalipsa ne sugerează că vor ședea toți. Atunci ce înseamnă că unii vor fi mântuiți ca prin foc dar fără răsplată? De asemenea, de ce Pavel ne vorbește despre o răsplătire diferențiată a celor răscumpărați (vezi 2. Cor cap.5:9-10, Filipeni cap.3 etc.)? Înțelegem că nu e pe baza meritelor, ci pe baza răspunsului diferențiat al credinței la oferta harului. Dar totuși în ce constau diferențele? Să vorbească Isus în Matei 20:23 tocmai de această răsplătire diferențiată? Sau nu? Ce înseamnă a doua parte a v.23? De fapt Isus NU spune neapărat că sorbirea paharului suferinței lui Isus nu este suficient pentru a ajunge acolo, ci El insistă pe faptul că nu El decide cine va șade acolo. Există acest loc special. Nu știm dacă acolo vor ședea toți cei răscumpărați sau doar o parte din ei, dar știm că:

- Pentru a ajunge acolo este necesar să bei paharul lui Isus.
- Nu Hristos decide cine va sta acolo.
- Acel loc este păstrat de Tatăl pentru aceia pentru care fost pregătit de Tatăl.

Isus pare să insiste că Tatăl este mai mare decât El. Că El Se supune Tatălui. Că sunt domenii în Împărăție care nu atârnă de El, ci de Tatăl. De ce Tatăl și nu Isus este Cel care decide cine vor ședea la dreapta și la stânga lui Isus? Pavel ne spune în Romani 15:10 și în 2 Cor.5:10 că toți credincioșii se vor înfățișa înaintea ***scaunului de judecată al lui Hristos*** pentru a primi răsplătirea. Matei cap.25 ne explică detaliat exact același lucru! Ce înseamnă acest lucru? Că în acel moment din Matei 20 Isus încă nu avea acest drept? Că l-a căpătat deplin de fapt după proslăvire? Tot ce este posibil. Prin întrupare, Fiul a renunțat la slava dumnezeirii pentru a o primi înapoi după înviere! (vezi Ioan 17a). Dar de ce introduce această relație dintre El și Tatăl în

acest moment al discuției? Ce mesaj vrea El să transmită ucenicilor? Cu ce îi ajuta pe ei în acel moment să vadă supunerea Fiului față de Tatăl, faptul că Fiul Își respecta locul pe care i-l dăduse Tatăl în Împărăție pentru vremea zilelor Sale pământești? Și în cele din urmă, de ce insistă acest capitol așa de mult pe teologia răsplătirii viitoare?

Așteptările noastre față de răsplătirea viitoare ne arată de fapt pe unde ne aflăm. Aceste așteptări sunt o oglindă ce evidențiază sinele încă nerăstignit. Și chiar mai mult decât atât: faptul de a avea așteptări cu privire la răsplătirea viitoare, așteptarea de a fi răsplătit mai mult ca ceilalți frați care nu au prins zăduful și greul zilei, ne îndepărtează de Împărat, de Gospodar, de Harul Însuși! Dumnezeu ne răsplătește pentru că vrea, pentru că este atât de generos, pe baza meritelor și puterii lui Hristos. Nu există loc de niciun fel de pretenție, așteptare. Dacă în cartea Iov învățăm că nu putem avea așteptări și pretenții cu privire la viața de acum, acum în Matei învățăm că nu putem avea așteptări nici cu privire la viața viitoare. Cu alte cuvinte, în cartea Iov ne putem gândi: suferim acum, dar vom fi răsplătiți dincolo! Și e adevărat, dar dacă gândim așa nu am înțeles mesajul cărții Iov. Dumnezeu nu îi răspunde lui Iov îndreptându-i privirile asupra răsplătirii viitoare, ci arătându-i că Dumnezeu nu este dator nimănui, că Iov nu are niciun merit înaintea lui. Deci Iov nu poate avea nicio pretenție, iar Dumnezeu poate să facă ce vrea cu ce este al Lui! E adevărat că găsim îmbărbătare în adevărul că cei ce suferă acum vor fi răsplătiți în lumea viitoare și că mare va fi răsplata lor. Dar mare atenție! Aceasta NU ÎNSEAMNĂ că putem avea vreo pretenție la răsplată în ceruri din pricina suferințelor noastre pentru Domnul. Adevărul revelat în cartea Iov rămâne valabil și în lumea viitoare. Dumnezeu nu ne este dator cu nimic în lumea aceasta. Putem trece prin cele mai mari necazuri și El să rămână 100% drept față de noi. Nu am încheiat niciun târg cu Dumnezeu în care El să ne rămână dator, sau în baza căruia să ni se cuvină ceva nouă. Problema lui Iov a fost aceeași ca a lui Petru: s-a comparat cu semenii! De acolo și iluzia performanțelor, și iluzia diferențelor și așteptările, pretențiile față de Dumnezeu. Dumnezeu nu rămâne drept față de suferințele lui Iov pentru că Îl va răsplăti pentru ele în lumea viitoare! Dumnezeu ar rămâne drept față de Iov și dacă nu i-ar da niciun strop în plus de răsplată față de alți credincioși care nu au trecut prin asemenea suferințe, și care nu au dat dovadă de o asemenea credincioșie. Faptul că totuși Dumnezeu l-a răsplătit apoi și pe pământ și o va face și în ceruri, e altă poveste. Ea DOAR izvorăște din generozitatea și îndurarea fără margini a lui Dumnezeu și NICI MĂCAR UN PIC din meritele lui Iov! Aici e marea noastră eroare! Interpretăm greșit îndurarea și generozitatea lui Dumnezeu. Cei veniți dis-de-diminează nu au văzut ca un har faptul că au fost primiți în via gospodărilor. Darul și harul erau așa de mari încât s-ar fi putut lipsi de dinar. Totuși gospodarul le-a promis și un dinar. Ei însă au început să vadă dinarul ca ceva al lor, pe care-l meritau în sine. În marea Sa bunătate, Dumnezeu ne copleșește cu îndurările și binecuvântările Sale. Iar noi le luăm ca pe un lucru care ni se cuvine. Ne gândim că Dumnezeu ni le dă ȘI DIN PRICINA neprihănirii noastre. Iar când ni le ia, reacționăm, vociferăm. Sau când vedem pe un nelegiuit căruia îi merge mai bine ne întrebăm: de ce lui îi merge bine iar nouă mai rău? Compararea cu CELĂLALT sau compararea cu Dumnezeu Însuși, iată marea provocare. În Luca, Isus ne învață că după ce am făcut tot ce trebuia să facem, să ne vedem ca niște robi netrebnici, adică așa CUM SUNTEM. Totuși, Dumnezeu NU se raportează

la noi ca niște robi netrebnici. După ce i-am slujit, El nu ne pune să îi spălăm picioarele la masă. Ci El este Cel care ne spală nouă picioarele. El ne înalță ca fii, ca regi, ca Mireasă a lui Hristos și ne dă cele mai minunate răsplăți ale cerului. Și reacția Sa este de neînțeles pentru noi. Și o interpretăm greșit. Ne gândim: trebuie să fie vreun merit în noi de Dumnezeu ne dă atât de mult! Dar provocarea este să continui să te privești așa cum ești, ca un rob netrebnic, chiar dacă Dumnezeu nu se comportă cu tine ca și cu un rob netrebnic. În Matei 25, când Isus ne descrie răsplătirea sfinților, sfinții se arată nedumeriți, uimiți cu totul! Ei nu spun: iată în sfârșit ce ni se cuvenea. Da, momentul răsplătirii noastre în ceruri va fi un moment al uimirii. Noi vom fi uimiți de cât de mari sunt răsplățile Domnului pentru noi. Vom fi uimiți de contrastul dintre lipsa oricărui merit și mărimea răsplății. Îngerii vor fi și ei uimiți de cât de mult înalță Dumnezeu niște fapte care nu doar că nu meritau nimic, ci meritau iadul. Nu e ușor să fii înger. În limbajul pildei, îngerii ar fi cei dintâi iar noi cei de pe urmă! Ei nu s-au răzvrătit și nu l-au urmat pe Lucifer. Noi însă ne-am răzvrătit și l-am urmat pe Șarpe. Cu toate acestea, din noi și nu din ei, Dumnezeu face Casa sa pentru eternitatea, Mireasa Fiului Său! Pe noi și nu pe ei îi primește pe tronul slavei. Noi suntem purtătorii chipului lui Isus având un acces mai mare decât ei la cunoașterea lui Dumnezeu! Și totuși ei nu sunt geloși. Ei se bucură pentru noi. Ei ne sprijină acum și aici în procesul mântuirii! Ei nu găsesc niciun prilej de ceartă cu Domnul în acest lucru. Ba dimpotrivă, îl slăvesc pe Dumnezeu pentru aceasta. Oare cum ne-am implica noi în slujire dacă am ști că Dumnezeu va da răsplata cea mai mare celui mai puțin credincios dintre sfinții Lui și răsplata cea mai mică lui Pavel? Dumnezeu nu ne dă acest test. De ce? Ar fi prea greu pentru noi? El alege să ne răsplătească diferențiat după credințioșie, dar în același timp NIMENI nu merită mai mult ca ceilalți! Este un paradox! Pare illogic! Însuși cuvântul de RĂSPLATĂ ne induce în eroare. Cum poți să așezi cuvântul răsplată în dreptul cuiva care nu merită nimic? Cum poți răsplăti pe cel care merită doar iadul? La fel cum îndurarea lui Dumnezeu ne induce în eroare, la fel ne induce în eroare și conceptul de răsplată, și mai ales conceptul de răsplată diferențiată. Mare atenție: adevărul că nu avem nici cel mai mic merit rămâne în picioare în pofida faptului că Dumnezeu ne copleșește cu îndurările Sale, că ne dă o răsplată eternă incredibil de mare, și că această răsplată este diferențiată în funcție de credințioșia noastră care este în deplină armonie cu faptul că niciunul dintre noi nu este mai merituos ca semenul său. Mai ales ultimul aspect, cel cu răsplata diferențiată este cel mai greu de înțeles. Înțelegem că Dumnezeu e generos și că ne mântuiește pe toți și ne răsplătește pe toți! Am înțelege și decizia Sa de a răsplăti mai mult pe unii și mai puțin pe alții, dacă ar lua-o după buna Sa dorință, dar nu în baza unui criteriu ce implică și răspunsul credinței noastre. Conceptul de răsplătire eternă diferențiată **pe baza credințioșiei noastre** este cel mai greu de înțeles. Și de aceea va fi folosit atât de des de cel rău pentru a ne face să ne vedem PUȚIN mai merituoși ca unii din semenii noștri, pentru a ne face să ne vedem PUȚIN îndreptățiți să cerem o răsplată mai mare ca alții! Nu asta era problema lui Petru? El considera că i se cuvine o răsplată mai mare decât cea a tânărului bogat și a celorlalți evrei care nu lăsaseră „totul” pentru Isus. El nu cerea ca ceilalți să nu fie primiți în Împărăție, ci ca el să aibă o răsplată mai mare. Nu asta era și problema muncitorilor veniți dis-de-diminează? Ei nu ar fi vociferat dacă ceilalți primeau mai puțin ca ei. Ei au vociferat

pentru că nu au primit ei mai mult ca ceilalți. Considerau că li se cuvine mai mult. Dar pe ce bază? Ei se tocmiseră cu un dinar. Dacă gospodarul voia să le dea 10 dinari celor veniți la ora 11, cu ce îi deranja pe ei? Nu putea el să facă ce vrea cu ce era al lui? Dacă Dumnezeu va vrea să răsplătească pe cel mai puțin credincios dintre sfinți cu o răsplată mai mare ar putea spune cineva: *Dar nu e corect!* ?

Revenim. Totuși Domnul ne dă o răsplată diferențiată și acest adevăr reprezintă o motivație-cheie în alergarea credinciosului (vezi Filipeni cap.3, vezi 2 Cor.cap.5a). Dar tocmai acest concept menit să ne ajute adesea ne încurcă. Șarpele se va folosi de acest ADEVĂR pentru a ne inocula din spiritul celor dintâi, din spiritul cu care Petru a pus întrebarea din 19:27, și deci pentru a ne îndepărta de har. Ce este de făcut? Să nu ne gândim la răsplata viitoare? Să nu ne gândim că ea este diferențiată? Nicidecum, căci este o resursă folosită de Pavel! Atunci ce este de făcut? Pavel se folosea de această resursă, dar ÎN ACELAȘI TIMP continua să se vadă pe sine ca cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, ca cei dintâi dintre păcătoși, ca cel de pe urmă, ca un rob netrebnic. Iată adevărata vitejie! Să crești așa de mult în asemănare cu Hristos și totuși să te vezi (nu să spui că te vezi, ci chiar să te vezi) cel dintâi păcătos! Să fii cel dintâi, dar să te vezi cel de pe urmă. Să alergi după răsplata cea mai mare și să renunți la ceea ce majoritatea nu renunță și totuși să nu te percepi deloc ca meritând o răsplată măcar puțin mai mare ca a celorlalți. Cum e posibil să păstrezi ambele adevăruri (aparent contradictorii) în mintea ta?

De ce mi-aș dori o răsplată mai mare în ceruri? Cum îmi imaginez momentul răsplătirii viitoare? Esența răsplătirii este Dumnezeu Însuși. E normal să dorești să te contopești mai mult cu El. El se simte onorat dacă dorești mai mult din El! Îi face plăcere, Îi aduce bucurie dorința Ta de te contopi mai mult cu El! Și El dorește acest lucru și-l dorește infinit mai mult decât îl dorești tu! Pe de altă parte, El este proslăvit prin răsplătirea ta. Deci, cu cât răsplata ta e mai mare, cu atât El este mai glorificat. El și nu noi strălucim în actul răsplătirii. Să guști mai mult din El spre o proslăvire și mai mare a Numelui Său și spre o bucurie și mai mare a inimii Sale, iată o perspectivă frumoasă asupra răsplătirii viitoare! Și dacă ai această perspectivă, îți vei dori ca CEILALȚI sfinți să capete toți o răsplătire mai mare ca ta! Ne apropiem de un aspect fundamental din teologia răsplătirii viitoare. Este ceva foarte diferit față de răsplățile pământești. Despre ce este vorba? Pe pământ, eșecul semenului face să strălucească mai mult performanța mea. Dacă alegă la o cursă 10 oameni, dacă 9 se împiedică, acest lucru este în avantajul celui de-al 10-lea. Dar în ceruri lucrurile nu sunt așa. Faptul că ceilalți au fost mai puțin credincioși nu va face ca răsplata mea să fie mai mare sau să strălucească mai mult. Fiecare va fi răsplătit după credințioșia sa, dar nu în comparație cu ceilalți, ci în comparație cu standardele divine. Deci dacă cineva este mai puțin credincios decât mine, nu este în avantajul meu. Iar dacă cineva este mai credincios decât mine nu este în dezavantajul meu. Nu este ca la cursa celor 10 în care locul meu la finalul cursei depinde de evoluția celorlalți. Ei vor primi o răsplată în funcție de credințioșia mea în fața standardelor divine. Dumnezeu nu mă va compara cu ceilalți, ci cu propriile standarde. Dacă am fost mai puțin credincios față de El, voi primi o răsplată mai mică și invers. Și dacă scopul final e glorificarea Numelui lui Dumnezeu, voi face tot ce țin de mine ca să am o

răsplată mai mare, și îmi voi dori sincer ca răsplata mea să fie cea mai mică în ceruri. Îmi voi dori ca toți ceilalți sfinți să fi fost mai credincioși ca mine! Căci e vorba de slava Lui! E vorba de bucuria Lui! E vorba de o proslăvire și mai mare a Numelui Său! Competiția pentru răsplătire este o competiție cu noi înșine dar NU CU CEILALȚI!

20:20-28 – Cererea fiilor lui Zebedei (continuare)

Abordarea firească a răsplătirii am evidențiat-o prin ilustrația cu acea cursă cu 10 alergători. Sunt fixate 10 răsplătiri. Criteriul este clar: ordinea în care ajung alergătorii. Astfel, dacă unul aleargă mai puțin repede este în avantajul celorlalți. Cel care ajunge primul ia răsplata cea mai mare și gloria mulțimilor. Competiția îi are în centru pe alergători și victoria este spre slava lor. Dar conceptul de răsplătire în ceruri este atât de diferit. Un împărat organizează o competiție. Sunt 10 alergători. Toți au fost grațiați de Împărat de la condamnarea la moarte. Ei trebuie să alerge acum spre gloria Împăratului într-o cursă cu obstacole. Cu cât aleargă mai repede, cu atât gloria Împăratului va crește. Criteriul nu ține de ordine, ci de viteză, de timpul în care se parcurge cursa. Poți ajunge primul, dar totuși timpul să fie rușinos de mare. Poți ajunge ultimul, dar timpul să fie unul minunat de scurt. Miza este gloria Împăratului. Gloria va fi maximă dacă toți 10 vor ajunge într-un timp foarte scurt la final. Cei 10 aleargă împreună și se ajută. Dacă unul aleargă mai încet, aceasta nu este în avantajul lor pentru că viteza lor nu este evaluată prin comparație cu ceilalți, ci în raport cu criteriile de performanță fixate înaintea cursei. Ba dimpotrivă, este în dezavantajul lor căci ei au ca și premiu glorificarea Împăratului care i-a grațiat. Cursa este organizată spre lauda Împăratului. În funcție de timpul pe care îl va obține fiecare, fiecare va primi o funcție în Împărăția Sa. Dar nu există o singură funcție, un singur premiu mare. Pentru un anumit timp foarte scurt se dă ca și premiu funcția de ministru. Dar Împăratul are multe ministere. Toți 10 ar putea primi această funcție. De fapt, acesta ar fi deznodământul cel mai fericit posibil care să pună în lumină bunătatea și mila împăratului. Cei care complotasera împotriva Împăratului și erau condamnați la moarte au fost grațiați. Dar nu doar atât: li s-a dat șansa să își exprime recunoștința față de Împărat. Cum? Să alerge pentru el într-o cursă cu obstacole. La final, el le pregătește și o surpriză. Le oferă funcții importante în Împărăția Sa. Cu cât timpul e mai scurt, cu atât funcția e mai importantă. Toate datele cursei ne arată că este o cursă organizată pentru gloria Împăratului. Din cursă nu strălucesc alergătorii, ci bunătatea și mila împăratului. Iar sângea lor în cursă va face să strălucească și mai mult mila și îndurarea Împăratului. Aceasta este o perspectivă mai apropiată a ceea ce înseamnă răsplătirea noastră eternă. Oare cel care a alergat mai repede ca ceilalți va putea avea la sfârșit pretenția să primească o răsplată mai mare? Oare va fi deranjat dacă Împăratul va dori să îl facă pe ultimul sosit moștenitorul tronului? Nicidecum! Toți se află în aceeași oală. Nu au niciun merit. Sunt grațiați, sunt izbăviți de la moarte. Sunt niște robi netrebnici care în cursă au făcut ce se cădea să facă, să alerge pentru lauda Celui ce i-a grațiat. Și când la final vor primi și funcții în Împărăția lui, oare nu vor fi ei copleșiți, oare nu vor cădea ei în genunchi și vor spune: nu ne da aceste funcții, nu le merităm!!! Oare nu vor face toți aceste lucruri, INCULSIV CEL DINTÂI, cel care alergat mai repede în cursă?

Petru nu se întristează că tânărul bogat refuză cursa. Tânărul bogat nu se întristează că vameșii aleargă mai încet. Mama fiilor lui Zebedei cere ca doar cei doi fii să fie cei dintâi din Împărăție. Muncitorii dis-de-diminează consideră că li se cuvine o răsplătă mai mare și sunt deranjați de prezența în vie a celor de pe urmă. Toți operează cu conceptul de răsplătire, dar în spirit firesc, lumesc, drăcesc. Ei vorbesc despre răsplătirea eternă din ceruri, dar o fac operând cu o paradigmă omenească în care omul este în centru, în care există merite, în care există o competiție între pretendenți. Iată că se discută despre viața veșnică (tânărul bogat), despre răsplătirea în Împărăție (Petru), despre cine șade la dreapta lui Hristos (mama fiilor lui Zebedei). Se discută despre subiecte înalte. Despre ce altceva mai important, mai spiritual, mai nobil s-ar putea discuta, ne putem întreba noi? Și cu toate acestea, toate aceste discuții scot la iveală sinele urâcios, monstruos, al participanților la discuție. Ne apropiem de un mare adevăr: raportarea noastră la răsplătirea DIFERENȚIATĂ din ceruri scoate la iveală acele zone ascunse ale sinelui care nu sunt răstignite. Părerile noastre despre răsplătirea diferențiată din ceruri ne vor arăta adevărul ascuns despre noi înșine. Dacă vrei, conceptul de răsplătire diferențiată scoate cel mai bine la iveală cele mai ascunse și adânci zone ale sinelui firesc. Oare nu și din această pricină Dumnezeu a decis ca răsplătirea sfinților în ceruri să fie diferențiată, și anume ca prin acest concept să scoată la iveală zonele ascunse ale inimii noastre pentru ca apoi să le vindece?

Cum ne imaginăm noi momentul răsplătirii noastre viitoare? Am mai pus această întrebare. Dacă ar fi să fii sincer și să scrii pe o pagină cum îți imaginezi momentul răsplătirii tale viitoare în ceruri, ce ai scrie? Era bine ca acest exercițiu să-l fi făcut înainte de a citi aceste rânduri. Acum intuim care este răspunsul dezirabil. Dar dacă am fi onești și am scrie acea pagină, ea ne va arăta cât de bolnavi mai suntem încă de îndumnezeire. Aici Domnul este foarte înțelept. Noi ne gândim că dacă scriem un eseu despre răsplătirea viitoare suntem pe drumul cel bun, și acel eseu va scoate la iveală doar lucruri frumoase despre noi, căci prin acel eseu vom arăta că noi credem în răsplătirea viitoare și că pentru ea trăim. Dar în acest eseu frumos și spiritual vor ieși la iveală lucruri atât de urâcioase, dar ascunse despre noi înșine.

Gândește-te la un frate din biserică pe care-l consideri nespirtual, leneș, puțin roditor, care aduce adesea tulburare în trup, care nu plătește prețul, care este inconstant etc. Spre deosebire de el, tu ești mai spiritual, și chiar ești: ești mai consecvent, mai implicat, mai iertător, ai sacrificat multe pentru Domnul și nu trăiești atât de mult pentru confortul personal în lumea aceasta. Pe timp de prigoană tu ai plătit prețul, și unul mare: toată familia ta a fost omorâtă din pricina credinței tale. Dar tu ai rămas în credință. El a făcut compromisuri cu prigonitorii. Dar apoi, după prigoană, s-a căit. Dar a rămas încă destul de dual. La finalul vieții a avut un moment de căință intensă și apoi s-a dus la Domnul. Ajungeți amândoi în ceruri. Vă înfățișați împreună în fața Domnului. Urmează momentul răsplătirii. La ce te-ai aștepta? Ce așteptări ai? Fii sincer! Și iată că Dumnezeu îl cheamă pe el înaintea ta și îi dă o răsplătă mult mai mare decât a ta! Cum vei

reacționa? Sau mai bine spus: cum ai reacționa? Sau să ne închipuim că vei primi tu o răsplată mult mai mare decât a lui. Cum ai reacționa?

Dacă ai înțeles măcar puțin teologia răsplătirii din ceruri, în prima situația te-ai bucura enorm și ai lăuda generozitatea Marelui Împărat! În a doua situație, ai fi uimit că primești o răsplată, și una mare, și una mai mare decât a fratelui tău. Ai lua cununa (răsplata mai mare) și ai arunca-o la picioarele Domnului, spunând: nu sunt vrednic de o așa cunună, nu sunt vrednic de o cunună mai mare decât a fratelui meu în Domnul? Te-ai arunca la pământ la picioarele Domnului și l-ai întreba plângând: de ce mă răsplătești mai mult decât pe fratele meu? Nu înțeleg. Cu ce sunt eu mai deosebit ca el? De ce să îmi dai mie o răsplată mai mare decât a lui?

Când eram mai mic în credință nu vă spun cum îmi închipuiam momentul răsplătirii mele viitoare. Era totuși bine că mă gândeam deseori la acest moment. Încercam să mi-l imaginez. Dar iată câteva elemente: Eu fusesem cel care plătise prețul. Spre deosebire de mulți frați alesesem să îl urmez pe Isus cu toată inima de mic copil. Deci mă așteptam la o răsplată mai mare. Mă așteptam la un loc special în Împărăție, mai aproape de inima Domnului. O, cât de străin de har eram, cât de centrat pe mine eram. Nu că nu aș mai fi, dar acum îmi imaginez răsplătirea eternă cu totul altfel. Din rândurile de mai sus vă închipuiți cam cum. Simt nevoia să repet o rugăciune pe care am rostit-o cu mulți ani în urmă Domnului. Nu era mult timp după convertire și fiind copleșit de dragostea Celui care îmi iertase păcatul atât de greu, m-am rugat și am spus Domnului: *Vreau să Te iubesc așa cum nimeni nu te-a mai iubit până acum și cum nimeni nu te va mai iubi vreodată. Vreau să renunț la tot din această lume și să accept orice suferință pentru tine.* Și apoi am urmat drumul propus. Și am început să descopăr că era mai greu decât crezusem. Paharul ce trebuia sorbit era mult mai adânc. Dar m-am străduit să urmez drumul. Sacrificiile erau din ce în ce mai mari, atacurile celui rău din ce în ce mai cumplite. Durerea atinge cote insuportabile. Viața mea era adesea un iad. Mă simțeam adesea un om blestemat și uitat de Dumnezeu. Acestea erau semnele că eram pe drumul cel bun...dar pierderile erau prea multe și prea mari. Intram în noi dimensiuni ale războiului spiritual față de care mulți frați nu își închipuiau că există. Viața celor din jur era mult mai simplă și liniștită decât a mea. Și chiar era. Cel ce vrea să trăiască cu evlavie în Hristos va fi prigonit. Eram prigonit. Și ca să pot merge înainte am început să mă gândesc din ce în ce mai mult la răsplata mea din ceruri, era singura care mă mai putea ține în viață, care mă mai putea ține pe drumul pe care-l alesesem. Și mi se părea legitim să am o răsplată mai mare, eu care aveam în mintea mea cunoașterea lui Dumnezeu, și nu altceva. Și dacă mi s-ar fi spus că toți aveam să fim răsplătiți la fel cu cunoașterea lui Hristos, oare ce aș fi făcut? În mod cert nu cred că aș mai fi continuat drumul pe care am ales să îl urmez. EUL meu încă nu era zdrobit. Nu eram conștient de acest lucru. Predicam despre har, afirmam că totul este har, chiar și răsplătirea, dar în inima mea era gândul lui Petru: totuși eu am plătit un preț pe care în mod evident cei mai mulți nu l-au plătit...

Eul meu nu era zdrobit, căci luptam cu suferința **și prin puterile mele**. Aici era rădăcina

problemei. De aceea trecem așa de greu prin suferință. De aceea și prețul mi se părea așa de mare. Și apoi lucrurile curgeau de la sine: dacă luptam și prin puterea mea, însemna că măcar PUȚIN meritam o răsplată mai mare ca alții. Și dacă meritam măcar puțin o răsplată mai mare ca a altora, în actul răsplătirii mele străluceam și eu puțin și nu doar Domnul. Ce a făcut Domnul? M-a zdrobit. Mi-a zdrobit puterea, elanul, voința, visele, entuziasmul. Și apoi am învățat că NU POT NIMIC de fapt, și am învățat să sufăr prin puterea Lui. Am învățat să mă las purtat de Hristos în războaiele Domnului, și nu am renunțat la încercarea mea de a-L purta eu pe Hristos în mine. Și e mult mai ușor. Și prețul e atât mic. Și totul e prin El. Deci dacă nimic nu e prin mine, nu este niciun merit. Și dacă nu este NICI cel mai mic MERIT sunt uimit de faptul că Hristos mă va și răsplăti. Mi se pare o glumă bună. Dacă El m-a purtat în carul Său de biruință, de ce să mă răsplătească? Pentru ce? Nu înțeleg. Și să mă răsplătească mai mult ca alți frați. E illogic. Eu am câștigat din faptul că L-am urmat pe Isus de nimic. Eu am avut o viață mai fericită și împlinită pe pământ. M-am alipit mai repede și mai profund de SURSA VIETII și am avut deja o viață mai frumoasă și mai fericită. Era logic ce am făcut. Și am primit din belșug deja recompense pe care nu le meritam. Și să mi se dea DINCOLO pentru eternitate o răsplată mai mare? E de neînțeles. E îndurarea și mila Sa fără margini și de neînțeles pentru noi. Când privesc spre viitor, știu că la răsplătirea mea voi cădea copleșit la pământ și voi spune: *Doamne, dar când am făcut eu toate aceste lucruri minunate despre care îmi vorbești? Doamne cum poți să mă înalți așa de mult pe mine, cel dintâi păcătos și cel mai neînsemnat dintre toți sfinții?* Voi primi răsplata și harul desigur. Dar nu înseamnă că nu vom fi mereu uimiți de el. Întreaga veșnicie vom explora harul divin, vom descoperi fără să ne simțim vinovați cât de urcicioasă a fost răzvrătirea noastră trecută, cât de mare a fost prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, cât de mare este răsplata de a fi Mireasa lui Hristos și cât de nemeritată este ea. Uimirea noastră din ziua răsplătirii nu va scădea apoi, ea va crește mereu. Ea trebuie să crească însă de aici. Dacă perseverența ta în lucrul din via Domnului nu face să crească uimirea ta față de cât de nevrednic ești și față de cât de mare și de neînțeles este harul Său pentru tine, ceva nu este în regulă. Când privești din afară totul pare ok: ești în Biserică, ești consecvent în slujire, în disciplinele spirituale, te ferești de păcatele mari. Dar dacă înlăuntrul tău, sentimentul nevredniciei nu crește, atunci ceva nu este în regulă. Și e ceva foarte grav indiferent cât de frumos ai performa în afară, în domeniul vizibil. Oare nu aceasta e esența dragostei dintâi? Oare nu aceasta este farmecul unui nou născut în Împărăție? El se vede cel de pe urmă, nu are pretenții, drepturi în Împărăție. El este copleșit de îndurarea lui Dumnezeu. I s-a iertat mult și iubește mult. Duhul Sfânt are două mari obiective cu fiecare credincios. Primul obiectiv este să ne ajute să ne vedem pe noi înșine ca cei dintâi păcătoși și ca cei mai neînsemnați dintre toți sfinții. Nu să spunem, nu să acceptăm intelectual acest lucru. Ci să îl vedem cu ochii sufletului în toată claritatea. Să fim convinși de el până în adâncul ființei noastre. Să avem o iluminare profundă. Să ni se pară la fel de clar și de evident ca lumina zilei. Și vom vedea acest lucru când nu ne vom mai compara cu semenii, ci cu Hristos Însuși pe care Îl vedem în frumusețea și gloria Sa prin Duhul. Și când ajungem în acel moment al zdrobirii, în acel moment de răscruce, harul Său va deveni liber să lucreze cu putere prin noi. Ne vom lăsa purtați de har și nu ne vom mai strădui noi să purtăm harul în noi. Și apoi vor apărea adevăratele roade

în noi și adevărata noastră lucrare. Domenii în care ne-am străduit să rodim și prin noi ani de zile, vor deveni pline de rod în câteva săptămâni. Și apoi truda Duhului va fi să ne păstreze și să continue să aprofundeze această percepție corectă despre noi înșine: cel dintâi păcătos, cel mai neînsemnat dintre toți sfinții...Deci, în prima parte a drumului, truda Duhului este să ne aducă la această iluminare și apoi să ne țină și să ne adâncească în ea. Cu cât te vezi mai mult cel dintâi păcătos și cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, cu atât poți să strigi în mod autentic după har, și cu atât harul poate să lucreze mai mult în tine. Dar oare tu știi ce crezi de fapt despre tine? Nu! Contextele vieții vor scoate la iveală acest lucru. Unul din aceste contexte este sosirea în vie a celor din urmă. Unul din subiectele care vor scoate cel mai bine la iveală ceea ce crezi despre tine este teologia răsplătirii viitoare. De aceea, în aceste două capitole se vorbește așa de mult despre teologia răsplătirii viitoare. Subiectul central este de fapt vindecarea sinelui. Teologia răsplătirii viitoare este doar cadrul vindecării. Acum văd altfel momentul răsplătirii mele. Știu că atunci eu însumi voi fi uimit alături de cerul întreg de contrastul fără margini dintre nevrednicia mea și mărimea răsplății. Răsplata Îl va glorifica pe El și nici măcar un pic pe mine. De aceea, mă și simt motivat să alerg după o răsplată mai mare. Pentru că întâi îl privește pe El. Pentru cu cât răsplata va fi mare, cu atât glorificarea Numelui Său va fi mai mare. De aceea merită să primesc cât mai mult acum și aici din harul Său. Merită să obțin o răsplată cât mai mare! Dar îmi doresc ca și CEILALȚI FRAȚI să ia o răsplată cât mai mare. Mă simt dator Domnului să revin asupra rugăciunii pe care am făcut-o când eram copil:

- Doamne, Îmi doresc să te iubesc cât se poate de mult și să renunț la tot ce se poate renunța. Dar oare te pot iubi măcar o clipă sau pot renunța la ceva fără Tine? Oare nu chiar gândul de a Te iubi este tot gândul Tău care izvorăște din iubirea Ta față de mine? Și oare iubirea pe care ți-o port nu este de fapt tot a TA? Nu pot nimic fără tine. De aceea, îmi doresc să primesc prin credință TOT ce mi-ai rânduie Tu! Îmi doresc să primesc harul pe care l-ai rânduie vieții mele, să îți slujesc după planul Tău cu viața Mea, să Te iubesc cu iubirea pe care mi-ai orânduie-o tu înainte de a fi lumea. Pot doar să primesc, și chiar și aceasta doar prin harul Tău. Și îmi doresc acest lucru nu pentru o răsplată, ci în primul rând pentru că așa se cade, pentru că Tu meriți, pentru că așa e normal, firesc, și nu mi-aș putea concepe existența altfel. Știu că în marea Ta generozitate mă vei răsplăti cu Tine. Însoți, și Tu te simți onorat să dorim mai mult din Tine, iar inima noastră tânjește și ea mai mult după Tine. Dar mai presus de răsplată, glorificarea Numelui Tău prin propria mea răsplătire din ziua aceea să-mi fie țelul alergării mele. Și îmi mai doresc două lucruri, alături de acesta. Primul este ca după ce voi primi tot ce Tu mi-ai rânduie și te voi fi iubit mult de tot, să fiu față de sfinții Tăi cel care te-a iubit cel mai puțin. Îmi doresc ca toți frații Mei să te iubească mai mult decât te iubesc sau te-am iubit eu, și să primească o răsplată mult mai mare decât a mea. Căci așa va fi glorificat mai mult Numele Tău. Și dacă cei din pildă ar fi făcut să strălucească mai mult frumusețea Gospodarului dând și dinarul lor celor mai de pe urmă, așa vreau să fac eu. Acum e vorba de cel de al doilea lucru. Dacă Numele

Tău este glorificat prin faptul că ne dai nouă celor răzvrătiți o răsplată mai mare decât îngerilor care nu s-au răzvrătit, oare nu va putea El fi glorificat prin faptul că vei da o răsplată mai mare sfinților care Te-au iubit mai puțin? De aceea, răsplata din dreptul meu o pun înaintea Ta, să o dai cui dorești, să o dai celor veniți mai pe urmă, pentru slava Ta și nu a mea. Răsplata mea o pun înaintea Ta. E a Ta de fapt, nu e a mea. Știu că Tu vei răsplăti fiecare după credințioșia lui...așa ai hotărât. Și e decizia Ta. Dar mie mi se cade să fac ce au făcut bătrânii din Apocalipsa: să arunc cununa primită de la Tine în fața tronului Tău ca să faci ce vrei cu ea: căci e a Ta întru-totul, căci robul Tău este un rob netrebnic! A Ta și doar a Ta, și deloc a mea, să fie slava în veci de veci! Amin.

Există deci două abordări ale v.23:

- Fie Hristos vorbește de identificarea cu moartea și învierea Lui, fapt care îi va conduce pe toți credincioșii pe scaunul de domnie al Domnului;
- Fie Hristos vorbește despre un drum special al suferinței și al credinței care îi va conduce pe cei aleși de Tatăl spre o răsplătire cu totul specială.

Din punct de vedere teologic, ambele variante sunt adevărate. E dificil să ne dăm seama pe care o avea în vedere Mântuitorul. Poate le avea pe amândouă. El nu neagă ideea de răsplătire diferențiată în ceruri. Însă insistă pe faptul că ucenicii nu știau ce cer. Ei nu înțelegeau nici natura răsplătirii (Dumnezeu Însuși), nici scopul răsplătirii (glorificarea lui Dumnezeu), nici baza răsplătirii (doar meritele lui Hristos), nici drumul spre răsplătire (drumul crucii), nici puterea prin care să umble pe drumul crucii (puterea lui Hristos). Și de asemenea, nu știau nici cine lua deciziile cu privire la răsplătire (Tatăl, și nu Hristos). Erau total în afara subiectului. Isus nu ezită să le spună acest lucru (Nu știți ce cereți), dar o face delicat și blând fără să stingă mucusul care fumega (ei totuși se gândeau la răsplătire!). El le dă și o încurajare: veți fi botezați cu botezul Meu!, încurajare ce stârnește invidia celorlalți ucenici. Înainte să analizăm reacția celorlalți ucenici, să dezvoltăm puțin referința pe care o face Hristos la Tatăl. Hristos rămâne sub autoritatea Tatălui, și își păstrează cu sfințenie locul din Împărăție hotărât de Tatăl. Tatăl, și nu El, era Cel care împărțea răsplătirile. Tatăl avea să îi dea această cinste Lui, dar după înălțare. Hristos vrea să fie un model pentru ucenici. La fel cum El se supune Tatălui și nu se simte frustrat de acest lucru, la fel și ucenicii trebuiau să rămână sub autoritatea Lui fără a se simți frustrați. Dar prin cererile lor, prin gândurile lor firești legate de răsplătire, ei nu făceau decât să iasă de sub autoritatea lui Hristos, să părăsească LOCUL pe care li l-a fixat Hristos în Împărăție. Prin modelul Său, Hristos îi provoacă să i se supună Lui așa cum El Se supune Tatălui. Fiul lui Dumnezeu a renunțat la slava sa Dumnezeiască, la marea lucrare de a governa de pe tronul slavei toate lucrurile. Și a luat chip de rob. S-a făcut vulnerabil, în sensul că putea fi ispitit. A renunțat la puterea Sa de Dumnezeu, și S-a făcut dependent de Tatăl, ca un om oarecare. Și a primit ca lucrare chemarea de a fi credincios lui Dumnezeu și de a veghea asupra inimii Sale ca să facă doar voia Lui. Până la 30 de ani a fost un tâmplar necunoscut din Nazaret, și apoi 3,5 ani a avut o

lucrare publică în micul teritoriu al Palestinei în care a aruncat Sămânța harului peste Israel și a păstorit 12 ucenici. Și apoi a fost răstignit pe o cruce și a murit. Iată locul pe care i l-a fixat Tatăl în Împărăție. Și Isus L-a respectat întocmai, neconsiderându-l PREA MIC pentru El, prea înjositor. Pe drept vorbind El le-a spus ucenicilor că ei vor face lucrări mai mari decât lucrarea Sa. Într-adevăr, dacă ne gândim la aria geografică, la timpul lucrării, la oamenii influențați de lucrare, apostolii și apoi Biserica au avut parte de lucrări mai mari! Și Isus era Fiul lui Dumnezeu! Și nu a considerat că este o problemă să primească o lucrare pământească MICĂ. Și a făcut acest lucru pentru a fi un MODEL pentru noi, care asemenea lui Adam de altă dată vom dori mereu un LOC MAI LARG decât cel fixat de Domnul pentru noi în Împărăție. Știm locul fixat de Domnul acum: MICUȚII Împărăției. Am comentat deja ce înseamnă acest lucru. Acesta îi provoacă Isus pe ucenicii să accepte. El vrea ca ei să accepte să fie niște copilași, să renunțe la planurile MARI, la visele MARI, la lucrările MARI, la locurile MARI din Împărăție. Ei sunt chemați să ocupe un LOC MIC în Împărăție. Cum poți însă să fii împlinit cu un LOC MIC? - iată întrebarea lor. Dar întrebarea lor este antropocentrică. Și de asemenea exprimă o a doua eroare: sursa împlinirii nu este LUCRAREA (VIA) și beneficiile care decurg din ea (DINARUL), ci Cel care ne cheamă în lucrare (Gospodarul). El este suficient de MARE pentru a ne împlini pe deplin. Iar împlinirea vine de la sine. Nu ea este scopul existenței ucenicilor. Unicul scop al existenței lor este slăvirea Singurului care merită să fie slăvit. Prin exemplul Său de supunere față de Tatăl, Isus le arată ucenicilor drumul către slavă. Este drumul supunerii, al lepădării de Sine, al micșorării, al coborârii, al smeririi, al acceptării locului MIC, al renunțării la lucrările MARI. Acesta este drumul care duce la slavă.

Ceilalți 10 s-au mâniat. Ei se aflau în competiție, în concurență. Ei se gândeau la o răsplată și pentru gloria lor, în afara lui Dumnezeu Însuși, și care era o sursă a împlinirii lor, a validării lor, a confirmării lor. Și atunci răsplata celorlalți devenea o amenințare iar eșecul celorlalți un avantaj. Binele suprem era să primești mai mult decât ceilalți. Nu acest lucru a cerut și mama fiilor lui Zebedei pentru copiii ei, să primească mai mult ca ceilalți 10? Cei 10 nu s-au bucurat pentru cei doi. Și de fapt ce le spusese Hristos? Nici măcar nu le spusese că vor primi acel loc în Împărăție. Le-a spus doar că vor fi într-adevăr botezați cu botezul lui Isus. Însă, doar perspectiva că cei doi ar putea primi o răsplată mai mare ca ei i-a tulburat, le-a stârnit invidia, i-a făcut să se mânie. Dar, să spunem că Isus le-ar fi răspuns: Voi doi veți primi o răsplată mai mare decât ceilalți 10 și decât toți ceilalți sfinți...Ar fi fost oare legitim din partea celor 10 să se mânie? De ce Petru nu s-a întristat că tânărul bogat nu L-a urmat pe Isus? De ce muncitorii veniți dis-de-dimineată nu s-au întristat pentru cei care nu au venit dis-de-dimineată în vie? De ce nu s-au bucurat ei când aceștia au fost primiți în vie? De ce nu s-au bucurat că au primit tot un dinar și de ce nu le-au dăruit acestora și dinarul lor? Pentru că ei erau centrați pe ei și nu pe inima Gospodarului. La fel și cei 10. Se credeau cei dintâi din împărăție, dar cât de străini erau încă de Împărăție. Isus nu Se mânie pe ei. Îi păstorește cu tact, cu blândețe, cu răbdare divină. Le explică DIN NOU (a câta oară??!!) căile Împărăției. Le atrage atenția că ei doreau să introducă paradigmele de gândire ale lumii și căile ei în împărăția lui Dumnezeu. Ei doreau să fie în Împărăție dar trăindu-și viața după spiritul lumii. În cele din urmă, ce diferență era între ei și

domnitorii Neamurilor? Doar cadrul era diferit, dar esența motivației și căutării era aceeași. De fapt, singura diferență era că împărații păgâni căutau glorie, putere, confort, beneficii, să fie sluiți *în lume, în spațiul imperiilor păgâne*. Ei căutau EXACT același lucru în Israel, în Împărăția lui Dumnezeu. Doar LOCUL, cadrul, decorul era diferit. Dar motivația și paradigma de gândire era aceeași. Și mare atenție: nu decorul în care suntem implicați ne definește apartenența la o Împărăție sau alta, ci paradigma de gândire interioară. Poți fi Împăratul Romei dar să aparții Împărăției lui Dumnezeu, după cum poți fi Împăratul lui Israel și să aparții împărăției diavolului. Poți să fii Păstorul unei Biserici și să fii în afara Împărăției, și să fii președintele unui stat laic și să aparții Împărăției. Nu locul, nu decorul, ci ATITUDINEA ascunsă a inimii este cea care ne arată adevărata apartenență. Mare atenție cu privire la slujirea în Biserică, la lucrările din Biserică. Ne aducem aminte de Biserica din Corint. Erau foarte implicați în Biserică. Dar trăiau în spiritul lumii și slujeau nu din dragoste, ci din afirmare de sine (vezi 1 Cor.cap.3, 1 Cor. cap.12-14). Ei schimbaseră doar cadrul. Nu se mai duceau la Templele idolești. Acum mergeau în Biserica Domnului. Dar căutau același lucru: succes, aprecierea oamenilor, confirmarea propriei valori. Când privim la o lucrare publică, la lucrarea publică a lui Isus, ce vedem? De ce ne-am dori o lucrare publică și mare? Pentru că vedem SUCCES, UTILITATE, confirmarea propriei valori, aprecierea și respectul oamenilor, beneficiile ce izovăresc dintr-o lucrare publică mare. Dar dacă vedem aceste lucruri, încă nu suntem pregătiți pentru o asemenea lucrare. Pentru Isus, lucrarea publică nu a adus prin ea însăși niciun strop de împlinire, confirmare sau confort în plus. Împlinirea și confirmarea o avea doar de la Tatăl, și o avea deplin, și nu depinde de mărimea, vizibilitatea, natura, eficiența, succesul unei lucrări pământești. Deplin împlinit și confirmat de tatăl, El a intrat în lucrarea publică pentru A SLUII MAI MULT, pentru a SLUII mai mulți OAMENI, deci pentru a suporta și răbda mai mulți oameni, pentru a se confrunta cu războaie spirituale mai mari, pentru a suferi mai mult. Faptul că a devenit VIZIBIL în Israel nu i-a adus mai multe beneficii, cât mai mult disconfort, mai multe bătălii, mai multă suferință. Pentru a sluji mai mulți oameni, trebuia să devină inevitabil persoană publică, să devină VIZIBIL în Israel. Dar nu faptul de a deveni cunoscut sau vizibil l-a motivat pe Isus, ci doar slujirea oamenilor. De fapt, creșterea vizibilității i-a atras mai multe necazuri: invidia Fariseilor, denigrările acestora, atacurile spirituale prin ei, și în cele din urmă, moartea pe cruce. Dar noi vom șopti în adâncul nostru: dar a avut și beneficii: oamenii l-au urmat, l-au apreciat etc. Nicidecum! Căci ce este înălțat printre oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu! Isus nu a fost un star care plătește prețul greu al celebrității din pricina beneficiilor celebrității. Dacă vrei slava lumii, trebuie să plătești un preț: prețul de a avea parte și de invidia lumii, și de mulți dușmani. Nu poți avea succes fără să ai și dușmani. Dar dulce e gustul succesului, deci ar merita plătit prețul. Isus nu a gândit deloc așa. El nu s-a înfruptat nici măcar o clipă din slava deșartă a mulțimii. Ucenicii erau încântați că oamenii îi apreciază, dar Isus Se întrista că oamenii nu se pocăiau. Isus a refuzat continuu să guste din dulceața succesului. Iată deci că lucrarea publică nu doar că i-a adus mulți dușmani, dar și o ispită în plus. Gustul succesului public nu a însemnat pentru El o recompensă, ci o nouă ispită și luptă. Adevăratele recompense au fost reprezentate de bucuria adusă de semințele care au încolțit în inima sutașului, a femeii din Tir și Sidon, a

ucenicilor...dar a fost mai multă întristare decât bucurie...Totuși a continuat să slujească. Isus nu i-a chemat pe ucenici după El pentru a-l ajuta în lucrare, pentru a-i căra bagajele (chiar dacă făceau poate și acest lucru...). Isus i-a chemat pentru a-i sluji, pentru a-i forma, pentru a-i păstori. Și esența slujirii era tocmai această păstorie sufletească care este mult mai grea decât slujirea prin lucruri practice. Ce vreau să spun este că spălarea fizică a picioarelor ucenicilor era mult mai ușoară decât spălarea spirituală a vasului lor dinlăuntru; cele două nu se exclud, de fapt merg mână în mână. Dar partea cea mai grea este păstoria sufletului, ajutarea lăuntrului semenului. Da, e mai grea decât ajutarea semenului în nevoile fizice, vizibile.

Ucenicii percepeau altfel lucrarea publică a lui Isus. Ei erau fascinați de faptul că era celebru, că avea succes în predicare, că putea face minuni, că mulțimile Îl urmau. Cine nu ar fi vrut un asemenea succes? Ne apropiem puțin pentru o scurtă aplicație. La fel ca și ucenicii, ne vom confrunta cu marea ispită de a ne împlini nevoia de semnificație prin lucrarea din Biserică. E o mare capcană, în care cad mulți credincioși. De fapt trăim în spiritul lumii în Biserică. Împlinirea nevoii de semnificație se face tot prin elemente vizibile, prin lucruri concrete pe care noi le facem înaintea ochilor noștri și ai semenilor. Doar că acum aceste elemente țin de implicarea în Biserică, de sfințire, de fapte bune, de valorificarea darurilor noastre în ogorul Domnului. Secretul lui Isus este că El a intrat în lucrare deplin împlinit. El a primit confirmarea din partea Tatălui - Tu ești Fiul Meu în care-mi găsesc toată plăcerea! - la botez, ÎNAINTE de intrarea în lucrare. Noi însă intrăm în lucrare sperând că în urma performanțelor noastre în ea vom primi și noi aceeași confirmare din partea semenilor, din partea conștiinței noastre și din partea lui Dumnezeu. Suntem pregătiți cu adevărat să intrăm într-o lucrare mai vizibilă, mai mare, doar când NU MAI VREM acest lucru. Doar când Duhul trebuie să ne convingă, să se lupte puțin cu noi pentru a accepta o asemenea lucrare (cum a făcut cu Moise). De ce nu ne-o mai dorim? Căci suntem DEJA deplin împliniți, pentru că nevoia noastră de semnificație este DEJA împlinită în relația cu Dumnezeu din ascunsul vieții. Pentru că am descoperit că cea mai mare lucrare și singura de fapt este să Îl iubești pe Dumnezeu în ascuns. Credințioșia în lucrurile mici este singurul tip de credințioșie care ni se cere, este SINGURA formă de credințioșie validă. Căci dacă intrăm într-o lucrare mai mare, de fapt lucrarea rămâne aceeași: să veghem asupra inimii noastre! Se schimbă decorul exterior. Dar esența lucrării rămâne identică: umblarea cu Dumnezeu în ascunsul inimii. Astfel, nu putem spune că lucrarea lui Iosif de la curtea lui Faraon era mai mare decât cea din temniță. În ambele situații trăia în prezența lui Dumnezeu și Îl slujea pe Marele Creator. Nu tipul slujirii, ci Persoana căreia Îi slujești determină grandoarea slujirii. Nu ce faci, ci pentru CINE faci, iată ce contează cu adevărat. Astfel, din perspectiva cerească lucrarea lui Iosif din temniță nu se deosebește în esența ei, ci cea de la curtea lui Faraon. În ambele, Iosif slujea pe Creator. Și dacă Îl slujești pe El, ce poate fi mai mare, mai măreț? Și în ambele situații, Iosif slujea pe Dumnezeu, slujind semenii. El nu și-a spus când a fost înălțat: ***Până acum am fost eu rob și am slujit pe alții, acum s-a întors roata! Alții mă vor sluji pe mine.*** Nu, ci a rămas ROB, rob lui Dumnezeu, și slujitor nevoilor semenilor. El a acceptat funcția nu pentru glorie și putere, ci pentru a scăpa un întreg popor de la foamete. El a acceptat funcția nu pentru a fi slujit, ci pentru a sluji. Spuneam că ești pregătit pentru o lucrare mai

vizibilă, mai mare din punct de vedere pământește, atunci când nu ți-o mai dorești. De ce nu ți-o mai dorești? Căci înțelegi că ÎN SINE nu îți aduce nimic în plus, nu te face mai fericit, mai important, mai valoros, mai util, mai eficient. Dimpotrivă, îți va aduce mai multe necazuri, mai multe ispite, mai multe lupte. Sau alte tipuri de ispite și de lupte. Iosif avea anumite ispite în temniță. După ce a fost înălțat, lupta sa interioară nu s-a încheiat. E adevărat că unele ispite s-au diminuat, dar au răsărit altele noi. Cu cele vechi măcar ești obișnuit. Dar cele noi sunt mai periculoase. Totuși, Moise a intrat într-o lucrare publică. La fel și Iosif, la fel și David. De ce? Pentru că au fost chemați de Dumnezeu pentru slujirea poporului Său spre gloria Numelui Său! Iată ce i-a motivat să accepte o lucrare publică. Dacă însă îți dorești prea mult o astfel de lucrare, dacă ești frustrat încă de lucrurile mici pe care le faci în Împărăție, dacă vezi primirea unei lucrări mari ca pe o recompensă, ca pe o reabilitare față de sacrificiile făcute în trecut, dacă atunci când ești chemat spui prea repede și prea bucuros: *iată-mă, trimite-mă!*, încă nu ești pregătit, și încă nu știi ce te așteaptă. Dacă ai fi un miel și ai fi trimis la jertfire, ce ai răspunde? Ai răspunde așa de repede și de bucuros: iată-mă, trimite-mă? Înțelegi tu deci că intrarea într-o lucrare publică înseamnă o intrare către jertfă, către slujire, către noi dimensiuni ale războiului spiritual și ale lepădării de sine? Dacă vrei o viață împlinită și liniștită pe pământ, fugi cât poți de popularitate, de succes pământesc, de public, de vizibil. El va stârni împotriva ta oamenii din jur, propria inimă și lumile demonice. Cel mai înțelept este să rămâi ascuns, discret, nevăzut în seamă, să îl slujești pe Domnul ca Iosif în temniță, ca David în peșteră, și ca Isus în Nazaret. Și dacă Domnul te va chema să devii mai vizibil, atunci acceptă JERTFA de dragul Lui! E vorba de jertfă. Privesc la viața mea. Poate mulți care privesc din afară și-ar dori să fie în locul meu, să aibă succesul meu public la vârsta pe care o am. Dar eu nu văd deloc așa. Ei nu știu nici ce cer și nici ce vor. Viața mea pământească ar fi fost mult mai ușoară și liniștită dacă nu aș fi un slujitor public. Slujirea publică mi-a adus multe încercări, necazuri și suferințe. Aș renunța la ea într-o clipă, cu cea mai mare bucurie. Aș vrea să rămân anonim, în ascuns, să slujesc o biserică de casă și atât. Ar fi mult mai ușor, mult mai liniștit, aș scăpa de o mulțime de probleme și de ispite. Dar aș spune NU chemării Sale, aș abandona o slujire primită de la El. Fiecare predică este o JERTĂ. Nu îmi aduce nimic în sine, decât noi atacuri din partea celui rău. Dar este și mângâierea din zidirea trupului lui Hristos, din bucuria Tatălui de a lucra prin predică la renovarea și îmbunătățirea condițiilor de locuit din Casa Sa. Pe de altă parte, dacă poți să rămâi mai puțin cunoscut față de oameni, nu poți rămâne necunoscut față de demoni. Dacă perseverezi în ASCUNS în iubirea de Dumnezeu, oamenii nu vor ști, dar lumile spirituale vor ști. Oricum vei fi o țintă vie, permanentă. Oricum vei aduce o jertfă. Slujire fără jertfire nu se poate. Iar lucrarea noastră înseamnă DOAR slujire.

Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească. Oare vedeau acest lucru ucenicii când priveau la Isus? Oare înțelegeau pe acest model care trebuie urmat și că acest model se opune în totalitate modelului lumii? Oare înțelegeau că acesta este drumul spre a deveni mare în Împărăția cerurilor? Dar ce înseamnă a deveni MARE în Împărăția cerurilor? Slujim aici ca să fim slujiți dincolo? Ne smerim aici ca să ne putem mândri dincolo? Ne coborâm aici ca să putem fi glorificați dincolo? Iată că, la fel ca ucenicii, avem o perspectivă lumească

atât asupra implicării în Biserică acum și aici, cât și asupra răsplătirii viitoare. Isus a ales să fie robul tuturor, să fie campionul slujirii și al dăruirii de sine, și a mers până acolo încât să își dea viața ca răscumpărare pentru mulți. O mică paranteză: este prima dată când Isus le vorbește ucenicilor despre rolul ispășitor al vieții Sale. El nu dezvoltă acest lucru, dar Îl afirmă în urechile lor pentru ca apoi, după înviere, să Își aducă aminte prin Duhul și să înțeleagă. Isus rostește un lucru pe care știe sigur că ucenicii nu îl vor înțelege. Nici nu își propune ca ei să înțeleagă imediat. Și totuși de ce îl mai rostește? Pentru ca ei să înțeleagă mai târziu. În actul păstoririi, să nu fim frustrați că oamenii nu vor înțelege tot ce le spunem. Dar să nădăjduim că vor înțelege mai târziu, la vremea potrivită. Există deci și un efect în timp, întârziat al seminței. Sămânța va putea da rod când Domnul îi va trece prin contexte în care sămânța va fi activată în ei. Deci, să semănăm fără să obosim chiar dacă cei ce ne ascultă ne ascultă sau nu, înțeleg sau nu...Să nădăjduim în efectul întârziat al seminței.

Revenim. Isus a fost campionul jertfirii de sine de dragul altora. El s-a făcut cel mai mic aici pe pământ, iar dincolo a fost făcut cel mai mare! Într-adevăr, a fost înălțat sus de tot și jertfa Sa a fost atât de mare încât singurul mod prin care Dumnezeu l-a putut răsplăti echitabil a fost să îi dea din nou slava Sa eternă de Dumnezeu. Și a primit această slavă nu pentru că era Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că era Fiul omului, cu alte cuvinte nu din pricina identității sale divine, ci din pricina jertfirii Sale. Deci a fost cel mai mic aici, și a ajuns cel mai mare dincolo. Dar ce înseamnă să fii Cel mai mare dincolo? El a fost făcut și cap al Bisericii, și Mare Preot la dreapta lui Dumnezeu, după rânduiala lui Melhisedec. Dar ce face Isus ca și Cap al Bisericii? Hrănește, îngrijește cu drag Trupul, în fiecare zi. Ce face ca și Mare Preot? Mijlocește neîncetat pentru noi! Ce face ca Mare Păstor al oilor? Îngrijește oile bolnave! Deci de fapt SLUJEȘTE altora! Și când privesc doar la cât de bolnav sunt eu ca oaie în turma Sa, îmi dau seama că nu e chiar ușor să fii Păstorul și capul Bisericii! Isus continuă să ne spele picioarele ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Pentru slujirea Sa excepțională de pe pământ El primește ca răsplată o slujire și mai mare. ***Pentru că ai fost credincios peste puține lucruri, îți voi încredința multe...*** Observăm că pe pământ poți fi credincios doar peste puține lucruri...E normal. Suntem după cădere. Nu mai avem slava și capacitățile lui Adam. Suntem MICUȚII Împărăției. Unui copil nu-i poți încredința decât sarcini puține și ușoare. Peste multe lucruri vom guverna doar atunci. Dar ce înseamnă acest lucru? Că vom sluji mai mult! A primi o răsplată mai mare în ceruri înseamnă a primi o capacitate mai mare de a sluji! Isus cel Înviat poate sluji 7 miliarde de oameni simultan. Iată răsplata Lui! Dar vom spune că El a primit și slavă și închinare. Dar oare avea nevoie de ea? Oare Dumnezeu are nevoie ca noi să îl glorificăm? Oare nu noi avem nevoie să Îl glorificăm? Oare El Se revelează nouă de dragul Lui sau de dragul nostru? El ni Se va descoperi mai mult toată eternitatea, și ne va da mereu harul de a-L cunoaște, de a-l sluji și de a ne închina mai profund Lui! Și va face acest lucru pentru NOI, și nu pentru Sine! Iar noi vom face acest lucru pentru El, și nu pentru noi! Iată frumusețea cerului și a împărăției! Iată gloria iubirii! Fiecare trăiește pentru CELĂLALT! Dumnezeu ne va sluji toată veșnicia! Stăpânirea Lui peste noi înseamnă de fapt slujire! Tatăl pentru Fiul! Și Fiul pentru Tatăl! Aici este modelul iubirii și relației desăvârșite. Tot ce face Fiul face pentru Tatăl, de dragul Tatălui. Și tot ce face Tatăl, face

de dragul Fiului! Fiul dă toată slava Tatălui. Tatăl dă toată slava Fiului! Tatăl spune: tot ce este al Meu este al Tău! Fiul răspunde: tot ce este al Meu este al Tău! Și această relație divină, care există din eternitate nu este afectată de dimensiunea subordonării. Din câte știu, Fiul este co-etern cu Tatăl, egal cu Tatăl, deopotrivă cu Tatăl. Dar când acceptă să fie Hristos înainte de întemeierea lumii și apoi după ce se întrupează, El intră într-o relație de subordonare totală față de Tatăl. El devine un supus. Fiul, adică Dumnezeu, învață să asculte. Și pentru că nu se putea supune Altcuiva, Dumnezeu Se supune Sieși. Dar pe pământ, Isus se supune părinților, și în timpul vieții se supune autorităților pământești. Fiul ÎNVAȚĂ să asculte. Nu doar din pricina faptului că acum are și o voie umană care nu corespunde cu cea divină, dar și din faptul că nu era în natura Sa să se supună. În natura Sa divină făcea toate după buna plăcere a voii Sale, fără să ceară permisiunea la nimeni. Orice își dorea înfăptuia. Dar acum învața SĂ ASCULTE și se va SUPUNE Tatălui toată eternitatea. După ce Dumnezeu îi va supune toate, spre desobire de primul Adam, care după ce Dumnezeu i-a supus creația El nu s-a supus Creatorului, Fiul Se va supune Celui ce i-a supus toate lucrurile! Relația de SUPUNERE dintre Fiul și Tatăl nu afectează frumusețea relației, nici motivația iubirii. Fiul continuă să trăiască pentru Tatăl și Tatăl pentru Fiul! Se pare că aici, în problema supunerii a fost rădăcina răzvrătirii lui Lucifer. A vrut și el să fie ca Dumnezeu și să nu se supună nimănui. A contestat stăpânirea divină. A pus-o în contradicție cu iubirea, cu dragostea. Adam nu trebuia oare să reveleze tocmai acest lucru, și anume că stăpânirea și iubirea nu intră în contradicție? ce însemna ca Adam să stăpânească peste creație? nu însemna oare să o îngrijească, să o dezvolte, să o păzească, într-un cuvânt să o slujească? Acum omul abuzează creația. Nu o slujește, ci o distruge pentru interesele sale meschine. Adam trebuia să slujească creația. Iar creația pe Cel ce o slujea. Prin cădere creația s-a întors împotriva lui Adam și Adam împotriva creației. Armonia a fost frântă. De ce? Pentru că Adam nu s-a mai supus Celui ce îl slujea pe El! Nu doar că autoritatea și iubirea nu intră în contradicție, dar autoritatea este necesară. Fără ea, armonia iubirii nu poate sta în picioare. Fiul se supune întru totul Tatălui. Iubirea dintre ei rămâne desăvârșită. Supunerea Fiului față de Tatăl devine un model pentru supunerea Bisericii față de Fiul. Biserica trebuie să fie supusă lui Hristos în toate lucrurile. Acest lucru nu umbrește iubirea dintre cei doi, ci o face posibilă. Supunerea este o manifestare a iubirii și a încrederii în dragostea Celuilalt. Biserica se supune lui Hristos în toate lucrurile, chiar și când nu înțelege, chiar și când îi pare absurd, chiar și este împotriva voinței ei. De ce? Pentru că are încredere deplină în iubirea lui Hristos. Deoarece crede că Hristos îi dă porunci izvorâte dintr-o dragoste eternă, și îi dă porunci doar spre binele ei, doar spre binele ei maxim și suprem. De asemenea, ea știe că supunerea înseamnă fidelitate față de Hristos. A-ți iubi soțul înseamnă mai întâi de toate a-i fi fidel. Biserica se supune lui Hristos din dragoste. Ea știe de asemenea că supunerea față de Hristos aduce rod și bucurie lui Hristos. Prin supunerea ei, Hristos se bucură și Hristos este proslăvit. Biserica trăiește pentru Hristos, și Hristos pentru Biserică. Biserică îi dă toată cinstea lui Hristos, iar Hristos îi întoarce această cinste. Fiul dă toată slava Tatălui, Tatăl o dă Fiului, și Fiul o dă Bisericii, iar Biserica o dă înapoi Tatălui și Fiului! Fiul Se supune Tatălui și Biserica Fiului. Armonia este desăvârșită. Cuvântul **supunere** trezește în noi o repulsie. Cum este perceput în zilele noastre conceptul **supunerea**

femeii față de soț? Deloc bine. De ce? Din pricina abuzurilor făcute de soț, pentru că soțul a abuzat de poziția sa de autoritate în defavoarea femeii. El nu a folosit puterea sa și poziția sa de autoritatea spre binele femeii (pentru a o proteja, a o iubi, a o îngriji...) ci pentru împlinirea nevoilor lui egoiste. Astfel, femeia a devenit un mijloc pentru el, și a fost vătămată prin autoritatea bărbatului. Deci repulsia nu izvorăște din ideea de supunere, ci mai degrabă este legată de persoana căruia trebuie să i te supui. Ce ai dori să fii: stăpânul lui Iuda sau robul lui Avraam? Când întâlnești un om ca și gospodarul viei este o onoare să-i devii rob. Nu îți este teamă să te supui lui. Este o bucurie și o mare onoare. Te supui lui de bunăvoie. Știi că ai nevoie să te supui lui pentru a fi protejat de rău și de suferință.

Revenim la răsplată. Dacă pentru Hristos răsplata a însemnat o SLUIRE MAI MARE, dacă pentru Cel mai mare din Împărăție (Dumnezeu Însuși) este Cel mai mare slujitor, oare ce înseamnă pentru Biserică răsplata? Nu poate însemna altceva decât slujirea, decât iubirea însăși. Aici pe pământ Biserica are onoarea de a sluji PUȚIN , peste PUȚINE lucruri, ca dincolo să slujească peste MULTE lucruri! Biserica va fi deasupra îngerilor pentru că va avea o capacitate mai mare de slujire. Ea va sluji cot la cot cu Hristos, de pe scaunul domnie, tot ce există. Hristos este moștenitor al tuturor lucrurilor. Dar El le moștenește pentru a le îngriji și sluji, la fel cum trebuia să facă Adam cu creația. Dar după cum Tatăl Îi spune Fiului: tot ce este al Meu este și al Tău!, la fel îi spune și Biserica lui Hristos: Tot ce este al Meu este și al tău! Într-adevăr, Biserica moștenește împreună cu Hristos TOATE lucrurile și capătă drept de domnie nu doar peste creația în care a fost așezat Adam, ci peste tot ce a fost și va fi creat vreodată:

- El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El **toate lucrurile?** (Rom.8:32)
- Nimeni să nu se fâlească dar cu oamenii, căci **toate lucrurile** sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare: toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu. (1 Cor.3:21-23)

Biserica moștenește toate lucrurile pentru a Se îngriji de ele alături de Soțul ei. Biserica capătă drept de domnie peste toate lucrurile pentru a le sluji. Biserica va fi MARE în Împărăție pentru că va sluji MULT! Sunt copleșit de frumusețea expresiei: Tot ce este al Meu este al Tău! Sentimentul posesiei, al posedării, al proprietarului egoist, al ideii de al meu, este străină în Împărăția lui Dumnezeu. Tot ce este al Tatălui este și al Fiului, și tot ce este al Fiului este și al Tatălui. Și tot ce este al Fiului este și al Bisericii. Fiecare dăruiește tot ce are celuilalt. Fiecare trăiește pentru CELĂLALT, și dăruiește ce are CELORLALȚI. Nimeni nu are ceva DOAR AL LUI, și nu trăiește pentru sine. Biserica este o colonie a slavei viitoare. Biserica trebuie de acum și aici să întrupeze această taină. Credincioșii din Biserica primară și-au pierdut sentimentul de

proprietari, și-au vândut averile și au pus toate bunurile la picioarele apostolilor. Fiecare a spus fraților lor: tot ce este al meu este al vostru! Cum poți face așa ceva? Când trăiești pentru celălalt, când iubești cu adevărat, când te identificezi cu celălalt, și când ai încredere în celălalt. Ca armonia să nu se frângă e nevoie de reciprocitate. Să ne gândim la doi prieteni. Aceștia sunt într-o situație extremă. Sunt în junglă. Unul este mușcat de un șarpe veninos, altul de o insectă veninoasă. Durerile sunt mari. Moartea se apropie. Sunt două tipuri de venin. Fiecare venin are nevoie de un antidot aparte, conceput din plante distincte. Fiecare pornește în căutarea plantelor necesare pentru conceperea antidotului de care are nevoie celălalt. Situația e urgentă. Nu e timp de ezitare. Trebuie căutată planta potrivită. Plantele sunt distincte și cresc în zone diferite ale junglei. Fiecare pleacă în căutarea plantei de care are nevoie celălalt. Nici unul nu are timp să se gândească la planta de care are nevoie el, ci se gândește doar la planta de care are nevoie celălalt. Cum e posibil acest lucru? Este o încredere puternică între cei doi. Ei nu se gândesc că celălalt se va opri din căutare și se va duce în zona în care crește planta de care are el nevoie. Cum ar arăta o relație în care fiecare ar fi preocupat de nevoile celuilalt? Fiul a avut libertatea să trăiască nu pentru Sine ci doar pentru Tatăl pentru că a avut încredere că Tatăl va avea grijă de nevoile Lui. Biserica este chemată să nu mai trăiască pentru sine ci pentru Fiul. Aici este de fapt miza. Aici vrea Dumnezeu să ne aducă vindecare. Aici a falimentat Adam. Adam a ales să trăiască pentru sine. S-a gândit la el, la un mai mare bine al său prin cunoașterea binelui și răului. A abandonat slujirea lui Dumnezeu și a creației pentru se sluji pe sine. De ce? Pentru că nu a avut încredere că Însuși Dumnezeu îl va sluji și se va îngriji de El. Este ca și cum Dumnezeu i-ar fi spus: Slujește...iar de restul mă ocup eu. Adam a abandonat slujirea și a vrut el să se ocupe de binele său. Dumnezeu l-a creat pe Adam după chipul Său, adică orientat către CELĂLALT. Șarpele a reușit să îl orienteze pe Adam către el însuși. Iată de fapt rădăcina și esența păcatului. Toate celelalte păcate izvorăsc de aici. Prin cădere curba existențială a lui Adam s-a întors către Sine. Dumnezeu vrea să ne vindece. De aceea, El ne provoacă să uităm de noi și de nevoile noastre, și să ne dedicăm întru totul slujirii Bisericii Sale. *Și cu noi ce se va întâmpla?* – ne întrebăm noi adesea. *Noi ne îngrijim de Casa Domnului, dar cine se va îngriji de casa noastră?* Dumnezeu ne spune: *Eu o voi face!* Ai libertatea să nu mai trăiești pentru tine ci pentru ceilalți când crezi din inimă că Hristos trăiește El însuși pentru tine. Nu mai este nevoie să trăiești pentru tine căci Altcineva o face deja mai bine decât tine. E vorba de credință. Să mergi pe mâna Lui. Adam vedea pe Cel care avea grijă de el. Noi nu. Noi trăim prin credință. Fiul însă ne-a dat un model desăvârșit. Privind la Căpetenia credinței noastre este așa ușor să pășim înainte. În fața testului ultim, în fața paharului fărădelegilor omenirii, Fiul S-a tulburat...era chemat să renunțe la însăși părtășia cu Tatăl. Era legitim să se tulbure. Și El a întrebat: *Dar cu Mine ce va fi? Nu voi fi oare distrus de mânia Ta eternă când Mă voi identifica cu păcatele omenirii?* Fiul nu vedea cale de scăpare. Tatăl L-a încurajat: *Toate vor fi preschimbate, dar Tu rămâi același și anii Tăi nu se vor sfârși.* Și i-a promis: *Te voi învia din morți și trupul Tău nu va vedea putrezirea. Renunță la ce ai mai scump. Trăiește doar pentru CEILALȚI, și Eu Însumi mă voi îngriji de Tine, să Te înviez, să Te reabilitez.* Și Fiul a mers pe mâna Tatălui. Oare de ce nu am merge și noi pe mâna Fiului?

Tot ce este al Meu este al Tău și tot ce este al Tău este al Meu, iată taina relației din sânul

sfinteii treimi, iată taina relației dintre Adam și Eva, iată taina degustată de Biserică. Dar taina nu se poate realiza decât prin RECIPROCITATE. Ai avea curajul să dai liber la toate conturile tale și proprietățile tale fraților tăi din Biserica ta? Adică să le dai libertatea deplină să ia cât doresc din conturile tale, să îți ia mașina când au nevoie de ea, să se cazeze în patul și în casa ta când voiesc? Bineînțeles Dumnezeu nu poruncește să facem acest lucru și ne cere să fim atenți la slăbiciunile și bolile fraților noștri...dar și-ar dori să existe acest fel de viață în sânul Bisericii. Ar fi posibil când fiecare va trăi pentru celălalt. Când te căsătorești tot ce este al tău devine al celuilalt. Dar nu ți-e teamă? Nu, căci ai încredere în celălalt. Celălalt te iubește. trăiește pentru tine. Ai putea face acest lucru față de frații tăi dacă ei ar trăi pentru tine. Dacă ai avea încredere că ei nu vor abuza de generozitatea ta în detrimentul tău. Ei vor răspunde la fel: tot ce avem noi este al tău. Ei nu se vor gândi cum vor putea folosi ce au pentru ei ci pentru tine. Și invers. Ce minune ar putea fi Biserica...desigur Biserica este un spital. Suntem bolnavi, avem slăbiciuni. Noi vorbim acum de Biserica ideală ce ține de cer, de ce va fi, și nu de pământ. Cu toate acestea, realitatea viitoare se poate degusta în Biserică. Chiar dacă în mod practic nu e posibil și chiar nu este înțelept să facem ce am scris mai sus, putem cultiva acest lucru la nivelul atitudinii. Și să fim gata să suferim și pierderile. În cele din urmă reabilitarea noastră se face pe cheltuiala Sa. De ce nu s-ra face și reabilitarea altora pe cheltuiala noastră? Sunt frați bolnavi, centrați pe ei, care când le deschizi ușa inimii sau a vieții tale intră să se înfrupte egoist, cu lăcomie. De aici nevoia de a pune LIMITE în relații. astfel ne protejăm pe noi, dar îi ajutăm și pe ei. E necesar, dar e nefiresc. Nu așa ar trebui să arate Împărăția. Dar deocamdată suntem pe pământ, fiecare din noi avem o fire pământească, deci trebuie să ne protejăm de firea noastră dar și de firea celorlalți. Trebuie să fie un echilibru. Dar să cultivăm în inimă, și în relațiile mai apropiate marea taină a împărăției: tot ce este al meu este al vostru, dragii mei frați! E primul pas. Al doilea este să trăiesc pentru celălalt și să nu abuzez de încrederea care mi se oferă, pentru a nu descuraja în frații mei această atitudine sfântă.

Însă în relația cu Hristos nu putem vorbi despre limite. Dacă în relația cu fratele trebuie să fii mereu în veghere din pricina slăbiciunilor lui și ale mele deopotrivă, în relația cu Hristos mi se cere încredere totală. Nu este justificată sau legitimă nici o limită față de Hristos. Afirmatia: ***tot ce este al meu este al Tău!*** Trebuie aplicată în cel mai literal mod posibil, și dacă vrei, în cel mai radical și absolut mod posibil, dacă se poate spune așa. Aici este un paradox. Dacă un mare bogătaş se întâlnește cu un sărac lipit pământului. Ei doresc să semneze un contract în care să se scrie în dreptul fiecăruia: ***Tot ce este al meu este al tău!***, cine ar avea motive să ezite? Bogatul desigur. Săracul iese în câștig, de asemenea nu riscă nimic. Bogatul în schimb nu capătă nimic, dar riscă totul. Hristos este Cel bogat iar Biserica reprezintă pe cel sărac. În mod paradoxal, nu Hristos, ci Biserica este cea care ezită să accepte o astfel de relație. Bisericii i se cere să renunțe la iluzia că deține controlul, și să dea lui Hristos dreptul, față de tot ce are. Dar ce are de fapt Biserica? Iluzia îndumnezeirii: că știm și putem să ne purtăm de grijă singuri. Isus ne cere să renunțăm la a mai trăi pentru noi înșine și să Îl lăsăm pe El să ne cârmuiască fiecare domeniu al vieții, și să umple fiecare cotlon al sufletului. În schimb El ne oferă toate lucrurile! Ce târg profitabil. Și totuși de ce ezităm? Diavolul ne va stimula teama că

Hristos nu se va ocupa cum trebuie de nevoile noastre, și ne va seduce să nu Îi dăm totul lui Hristos, ci să păstrăm anumite domenii ale vieții noastre sub autoritatea noastră. Dar de ce ne-ar fi teamă să îi spunem lui Hristos: tot ce este al meu este al Tău!? Marele paradox este că de drept, tot ce este al nostru este DEJA al Lui, căci ne-a și creat, și ne-a și răscumpărat. De două ori sunte DEJA al Lui. Dar El vrea ca ce este de DREPT să devină și în FAPT. De ce ne temem de Hristos? de ce ne temem de stăpânirea Lui? De ce ne temem să îi fim supuși în toate lucrurile? De ce ne temem să renunțăm la cârma multiplelor domenii ale vieții noastre și să îi spunem: toate sunt ale Tale, fă absolut ce vrei cu ele! Fă ABSOLUT ce vrei cu cariera mea, cu visele mele de a avea copii, cu trupul și cu sănătatea mea, cu lucrarea mea din Biserică, cu mașina mea, cu casa mea, cu familia și prietenii mei, cu toți banii mei, cu tot timpul meu, cu teologia mea, cu părerile mele despre lume și viață, cu imaginea mea despre mine însumi, cu trecutul, prezentul și viitorul meu... De ce ne e teamă de domnia lui Hristos? El nu ezită, noi ezităm. El este însă Cel ce cheltuie, cel ce pierde...noi avem doar de câștigat...riscăm doar o ILUZIE, renunțăm la o MINCIUNĂ și atât...căci oricum nu deținem controlul...oricum nu știm cum să ne cârmuim viața...Și totuși ezităm. În ce domeniu își este teamă să-i spui: *Doamne, aici nu vreau să mai iau nici o decizie. Decide Tu întru totul. Merg total pe mâna Ta!* Ce lucru din ce ai și care aparține deja lui Hristos nu i L-ai dat? Unde ai pus limite lui Hristos? Unde i-ai spus: Aici NU! acest lucru este AL MEU!

Credința va fi testată. Nu va fi ușor. Vor fi domenii din viața noastră pe care i le vom dăruia lui Hristos, iar acolo vom suferi mult. Și cel rău ne va întreba: cum a avut Hristos grijă? Nu ai avut tu grijă mai bine? Iov și-a încredințat familia în mâna lui Dumnezeu. Nu a posedat-o în mod idolatru și tocmai de aceea a putut spune: *Domnul a dat și Domnul a luat!* Iar cel rău l-a putut ispiti pe Iov: *Iată ai încredințat familia ta Domnului. El ți-a spus să trăiești pentru alții căci va avea El grijă de tine și de casa ta. Iată cum a avut El grijă...Iată cum Și-a îndeplinit El promisiunile...iată unde ai ajuns...Poți să te mai încrezi în El TOTAL?* Cum s-ar putea învinge o astfel de ispită?

În v.28 Isus le vorbește din nou despre moartea Sa. Acum le explică puțin și despre rolul ispășitor al morții Sale. Se apropia Paștele care comemora răscumpărarea din Egipt. Răscumpărarea fusese făcută printr-o JERTFĂ ispășitoare. Isus împlinea acum adevăratul Paște. El Se cheltuia pe Sine de dragul lor. Iată economia ciudată a Împărăției lui Dumnezeu. Își face Sieși o imensă pagubă pentru profitul altuia. Ucenicilor le era străină această economie a Împărăției. Ei erau marcați de spiritul de competiție, de centrarea pe sine. Cap.19b și cap.20a desconsfiră competiția de grup: ucenicii se vedeau făcând parte din acea elită spirituală, din grupul celor dintâi, în care nu a putut intra nici măcar tânărul bogat. Apoi este demascată competiția între ei ca indivizi: cine este cel mai mare dintre ei? – iată frământarea lor! Paradigima prin care încearcă să înțeleagă Împărăția este total greșită. Isus îi provoacă la o schimbare radicală de perspectivă, de gândire: cel mai mare să fie cel mai mic, să fie robul tuturor...

20:29-34 – Vindecarea a doi orbi

Captiolul 20 se încheie cu vindecarea a doi orbi. Cum se leagă acest tablou de restul capitoulului? Acest pasaj pare să fie în primul rând o ilustrație la v.28. Isus iese din Ierihon și merge spre Ierusalim. Mulțimile Îl urmează. Mulțimile îl ovaționează. Isus merge spre Ierusalim. Oare acolo Își va arăta puterea Sa și-i va elibera de romani? La Ierusalim se va întâlni cu mai marii poporului, cu Pilat. Urmează lucruri extrem de interesante să se întâmple. Isus nu mai era un anonim. Era deja celebru în Israel. Tot Israelul vorbea despre Isus. Și acum Isus de Paște se îndreaptă către Ierusalim. Mulțimile Îl urmau fascinate de idolul lor (se raportau idolatru la Isus...) și cu mari așteptări. Și în acest context, doi orbi încep să strige (să urle!): *Ai milă de noi, Doamne, fiul lui David!* Ne aducem aminte de cap.9:27, când doi orbi au strigat exact același lucru și Isus i-a vindecat. Acum, elementul de noutate este faptul că mulțimea îi certa ca să tacă. De ce? Mulțimea Îl percepea pe Isus în spiritul versetului 25 (ca pe domnitorii neamurilor...) și nu prin lentila v.28 (ca pe un mare slujitor...). Este ca și cum președintele ți-ar face o vizită pentru a se consulta cu tine despre probleme de urgență națională, iar vecinul tău sesizează acest lucru și când trece președintele începe să urle să îl ajute cu cine știe ce moștenire, conflict etc. Reacția noastră ar fi asemănătoare cu cea a mulțimii. Ne-am mobiliza să îl facem pe vecin să tacă. De ce? Pentru că președintele a venit pentru treburi importante. O astfel de cerere îl deranjează, îl perturbă. Situația e jenantă pentru noi, gazda președintelui. Vecinul trebuie redus la tăcere. Oricum președintele nu-i va răspunde cererii. El va fi doar deranjat și pus într-o situație neplăcută. Cred că la fel s-au raportat mulțimile la Isus. Isus devenise un lider important ce trebuie protejat, menajat și ferit de nimicuri. El se ducea la Ierusalim să se întâlnească cu oamenii importanți ai țării, și cu autoritățile romane. El mergea la Ierusalim să opereze o nouă eliberare din robie, așa cum făcuse Moise odată în Egipt. Deci avea lucruri cu adevărat importante de făcut care erau urgențe naționale. Doi orbi amărâți, cerșetori și probabil urâți ca aspect și la miros. Probabil cu multe păcate, căci de ce i-a pedepsit Dumnezeu cu orbire? *Isus nu are timp pentru ei* – se gândeau mulțimile. *El are lucruri mult mai importante de făcut. El trebuie să se ocupe de lucruri mari și nu trebuie să fie deranjat de cele mici.* Orbii strigă și mai tare însă! Isus îi aude, și spre surpriza tuturor, Isus Se oprește. Îi cheamă, îi întreabă ce vrea să le facă. I Se face milă de ei. **Se atinge** de ochii lor și-i vindecă! Iată că Isus este total diferit de modul în care îl percepeau mulțimile. Isus nu este liderul pe care ei îl vor. Isus este cel mai mare dintre ei – e adevărat, dar pentru că El este slujitorul tuturor. Pentru El, nevoile celor doi orbi amărâți nu sunt ne semnificative. Nu reprezintă lucruri prea mici, prea puțin importante pentru un lider așa de important ca El. Isus a venit să slujească. Și să slujească oamenii. Și pe fiecare în parte. Și fiecare OM este atât de valoros în ochii Lui. Nu este deosebire între ei. Pentru Isus, Slujitorul, cei doi orbi sunt la fel de importanți ca și căpeteniile poporului de la Ierusalim. Și El nu iubește sau slujește la comun, ci pe fiecare în parte. Isus a venit să Își dea viața ca răscumpărare pentru MULȚI, dar El iubește în mod individual. El a venit din milă față de UMANITATE, dar lui I se face milă de cei doi orbi. El va purta păcatul lumii, dar o va face identificându-se cu păcatul fiecărui om în parte. El nu va muri pentru o gloată necunoscută. Ci El va muri pentru fiecare în parte, cunoscându-ne pe fiecare în parte, purtându-ne povara fiecăruia din noi. Pe cruce, în mintea Sa, nu au fost oameni în general, ci fiecare om în parte. Pe cruce El avea să moară pentru

mine, Iulian Ghica, și de dragul meu. Isus avea să se gândească la mine, Iulian Ghica, o făptură unică creată de Dumnezeu. El avea să mă cunoască mai bine decât mă cunosc eu, să privească la întreaga mea viață păcătoasă, la toate resturile din întreaga mea viață și să se identifice cu ele ca și cum El le-ar fi făcut. Isus are timp pentru cei doi orbi. Le acordă toată atenția. Nu sunt mai puțin importanți ca ceilalți. Cei marginalizați se bucură de toată atenția Sa. Isus are timp pentru cei doi orbi. Nu Se grăbește, Nu Îi vindecă din mers. Vorbește cu ei. Îi întreabă. Îi privește. I se face milă de ei. Îi atinge. Îi slujește cu răbdare. El nu o face de ochii lumii, sau pentru a câștiga mai mult din electorat. El nu o face pentru a scăpa de orbi. Nu o face pentru a ieși dintr-o situație jenantă. Nu o face din pricina insistenței lor deranjante. O face din iubire. Isus îi iubește, Isus îi slujește. El nu consideră că agenda zilei sale de mare lider este întreruptă. Nu îi este teamă că va întârzia la Ierusalim. El nu se ocupă de ORBI pentru a putea să-și urmeze apoi liniștit agenda. Orbii erau pe agenda lui Isus! Orbii erau agenda lui Isus. Singura agenda. Isus trăia pentru semenii. Isus trăia pentru oameni. Slujirea era VIAȚA SA: MODUL SĂU de a viețui. Strigătul orbilor nu era un obstacol, un lucru neprevăzut de pe agenda sa aglomerată. Strigătul orbilor era lucrul pe care ISUS ÎL CĂUTA. El Își trăia ziua căutând oameni pe care să-i poată sluji, iubi. Mulțimile cred că Isus va fi deranjat de strigătul orbilor. Dar Isus de-abia așteaptă acest strigăt. El nu poate sluji cu forța. El slujește doar pe cel care se lasă slujit, doar pe cel ce strigă după ajutor. Isus își trăia ziua căutând aceste strigăte de AJUTOR. Isus trăia pentru aceste momente. El nu avea o agendă fixă, cu lucruri atât de mărețe și importante. Isus iubea să slujească în ascuns, să slujească pe fiecare în parte, să vindece pe cei marginalizați și excluși. Ba acestora le acordă o atenție mai mare decât celor considerați importanți în societate. Isus nu se lasă impresionat de delegația grecilor care doresc să Îl cunoască. Isus nu rostește niciun cuvânt în fața lui Irod. Dar Isus vorbește cu drag cu doi orbi nebăgați în seamă de nimeni. Cât de diferit este Isus de ceilalți lideri. Cât de diferit este Isus față de modul în care mulțimea Îl percepea! Dar oare cei doi orbi erau mai importanți ca și grecii sau ca și Irod? Nu, dar Isus slujește pe cel ce recunoaște că are nevoie să fie slujit. De asemenea Isus acordă o atenție mai mare acelor cărora ceilalți nu le acordă atenție. Da, El acordă o atenție deosebită celor marginalizați, nu pentru că sunt mai valoroși ca ceilalți, ci pentru că sunt mai neglijați decât ceilalți.

Totuși Isus nu i-a chemat pe cei doi orbi la masă sau să facă parte dintre ucenicii Săi. Evident celor 12 le acordă cel mai mult timp. Cum se explică acest lucru? Isus investește mai mult timp în ucenici, dar are timp și pentru nevoia celor doi orbi. Isus petrece mai mult timp cu viitorii lideri, dar nu în detrimentul celorlalți, ci de dragul celorlalți. Ucenici nu sunt mai importanți, sau mai valoroși decât cei doi orbi. Toți sunt la fel de îndrăgiți de Isus. Dar ucenicii au un rol, o funcție de slujire, o chemare specială. Ei vor duce slujirea mai departe. Isus acordă mai mult timp ucenicilor, de dragul celor doi orbi. Isus avea să plece de pe pământ. Ucenicii aveau să rămână. Ei aveau să ducă mai departe slujirea lui Israel. Isus îi iubește pe toți la fel, dar investește mai mult în unii. Însă nu este nicio contradicție între cele două, ci o deplină armonie. Adesea noi investim mai mult în unii oameni pentru a fi eficienți, pentru a nu ne pierde vremea cu ceilalți care nu rodesc. Investim mai mult în cei cu potențial, în cei care ni se par mai importanți, mai valoroși. Și spunem că urmăm modelul lui Isus. Isus nu făcea așa. Isus investea

mai mult în unii din dragoste fierbinte pentru TOȚI ceilalți.

Isus slujitorul:

- Străbate tot Israelul, oferindu-le timp și atenție tuturor în nevoia pe care-i întâlnește. Cu unii se întâlnește o singură dată în viața Sa pământească. Dar când se întâlnește îi slujește cu toată pasiunea.
- Investește în mod constant în 12 ucenici. Pe ei îi slujește constant. Sunt mai deschiși ca ceilalți, au un potențial deosebit. Este o investiție strategică. Dar nu de dragul unei lucrări de succes, ci de dragul celorlalți mai puțin deschiși, cu mai puțin potențial.

Isus nu vede vreun conflict între cele două dimensiuni ale slujirii Sale. Între cele două este o armonie perfectă, un echilibru desăvârșit. La fel ca Isus, trebuie să existe un grup mic de oameni pe care să îi slujim constant, dar în același timp un grup mare, care cuprinde TOȚI oamenii în nevoie, cu care Dumnezeu ne va intersecta să îi slujim. Chiar dacă nu fac parte din Biserica noastră, din țara noastră, din cei cu potențial....să îi slujim cum Isus i-a slujit pe cei doi orbi. Cu unii oameni ne vom întâlni o singură dată în viață și atunci vor avea nevoie de un sfat, de o încurajare. Să le-o dăm din toată inima, cu aceeași pasiune cu care slujim grupul mic în care investim constant. Atenție la dezechilibru. Primul dezechilibru apare când slujim doar orbii cu care ne întâlnim ocazional. E vorba de acei lucrători ambulanți care slujesc câte puțin în diferite locuri ale lumii, dar nu slujesc în mod constant într-un grup mic de oameni. Al doilea dezechilibru este când investim așa de mult în grupul mic încât nu mai acordăm atenție celor din grupul mare. Întâlnirea cu cei doi orbi ni se pare puțin semnificativă. Ni se pare o investiție inefficientă și puțin importantă. Ne răpește din timpul pe care l-am fi putut aloca grupului mic. Cum se capătă echilibru? Care este grupul tău mic? Slujește-l constant. Alocă-i prima parte din timpul tău. Dar nu TOT timpul tău. Nu îți umple toată agenda. O parte din agendă las-o liberă, liberă pentru ORICINE...pentru cei doi orbi. Nu știm ce s-a întâmplat cu cei doi orbi. Nu erau dintre cei 12, nu erau dintre căpteniile lui Israel...Poate nici au devenit vreodată creștini. Nu e situația în care unul din cei doi orbi va deveni peste timp un mare misionar. Isus investește în oameni cu pasiune, cu toată inima fără să se uite la rezultate, fără să regrete de investiția făcută. A regretat vreodată Isus de investiția făcută în Iuda? De timpul pe care i l-a alocat? Nu! Căci dragostea nu caută profit. Dragostea nu poate fi înțeleasă în termeni economici. Dragostea operează după alte legi, după o altă economie. Dragostea pur și simplu se dăruiește, ca un scop în sine. Iubesc din ce pricină? Iubesc pentru că iubesc! Nimic mai mult, nimic mai puțin. La fel ca Isus trebuie să avem o parte din slujirea noastră pe care să o punem la dispoziția ÎNTREGII UMANITĂȚII. La fel ca Isus ne vom opri înaintea oricui strigă după ajutor, și îl vom sluji, fără să avem așteptări. Îl vom sluji după nevoie, din dragoste, ca Isus. Și vom păstra o constantă a slujiri noastre către grupul mic, dar nu pentru că este o investiție mai profitabilă, ci pentru că va duce la o slujire mai mare a cât mai mulți oameni din grupul mare.

Mare atenție la acei lideri care se cred atât de importanți și speciali și sunt atât de preocupați de eficiența lor în slujire încât investesc doar în alți lideri, și doar într-un anumit tip de lider. Ei spun că urmează modelul lui Isus care a investit în cei 12. Dar ei urmează doar o parte din model...nu e modelul complet. Noi avem nevoie de modelul complet, pentru a ne păzi inima atât de slujirea dezordonată cât și de slujirea discriminatorie. Modelul lui Isus: O slujire ordonată și nediscriminatorie. Iubim pe TOȚI, dar investim mai mult în unii de dragul celorlalți! Și pentru a nu uita de acest lucru, avem nevoie să slujim constant și necunoscuți din grupul mare. Investește în liderii cu potențial, dar fă-o din iubire pentru toți ceilalți față de care TIMPUL nu îți ajunge să îi slujești (Puțini sunt lucrătorii...). Investește în lideri dar petrece constant timp cu cei bolnavi, cu cei de-abia întorși la Domnul...Biserica nu este o firmă...Este un trup...

Pasajul ne oferă și o altă dimensiune: contrastul dintre mulțimea care vede și orbii care nu văd! Totuși cine vede mai bine pe Isus? Orbii îl recunosc ca Mesia, și ei speră că Isus Se va opri și-i va vindeca. Mulțimea nu Îl numește pe Isus fiul lui David și este sigură că Isus va fi deranjat de cei doi orbi. În slujire vom avea o mare surpriză: cei din urmă vor fi ce dintâi și invers...cei bolnavi și fără daruri extraordinare vor rezona mai mult cu lumina harului. Liderii cu potențial și daruri minunate vor rămâne adesea orbi la lumina harului.